www.artstation.com/avalach
Yulia Zhuchkova

Lidérfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Xenothep • Zspider • n13 • maggoth1 • Denken • Jimmy Cartwright • Erdős Sándor • kovacsgabor • Tordai Gábor • Claudius Oltarimanus • SzaGe • Craz • edwardhooper • jocker • angyalka146 • bel corma • Norton • csabi6669 • atesz990 • Tumicz Krisztina

XV. évf., 1. szám, 2023. január

YuliaZhuchkova

Friends Evening

Revenge

Tavern

Warlock King

Out of the Dark

INFO BOX

YULIA ZHUCHKOVA – ARTIST // PROFESSIONAL // DIGITAL ART

Ukrajnai illusztrátor, aki kártya-, asztali- és társasjátékokon, könyvborítókon és zenei albumborító-illusztrációkon dolgozik, de mindig érdekli valami új kipróbálása.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: https://www.deviantart.com/yuliazhuchkova
https://www.artstation.com/avalach
https://www.behance.net/yuliazhuchkova

Közösségi média: https://www.facebook.com/profile.php?id=100009368418771
https://www.instagram.com/avalach_z/

Szerkesztői köszöntő

Azt gondolom, itt, a Lidércfény berkein belül, legyünk akár mi, szerkesztők, akár ti, alkotók, olvasók, nem kell ecsetelni, mennyire fontos, hogy a gyermekek, fiatalok megfelelő oktatásban részesüljenek. Nyilván mi (talán) elsősorban irodalmi, nyelvtani szempontból tekintünk erre, nem elvitatva a többi tantárgy fontosságát.

Sokat töprengtem rajta, hogy egy ilyesféle aktuálpolitikai témát felhozzak-e, hiszen ez ütközik a lefektetett alapelveinkkel. Mégsem tudok szó nélkül elmenni az oktatás körül tapasztalható állapotok, események mellett, de azért igyekszem pártatlanul, szőr mentén fogalmazni.

Ugyan közvetlenül jómagam nem vagyok érintett, de a családomban volt több tanár, tanító, iskolaigazgató, és a szűkebb környezetemben is vannak még olyan volt osztálytársaim, ismerőseim, akik valamely oktatási intézményben tanárok, osztályfőnökök, illetve van olyan, aki igazgató, igazgatóhelyettes. Tehát, ha nem is személyesen, de első kézből tudok tájékozódni.

Röviden: a helyzet rossz. És itt nem csak a bérezésre gondolok. A pénzhiány az eszközökre, az épületek állagára is rányomja a bélyegét. Ráadásul a tanári állomány gerincét jelenleg az idősebb generáció képezi. Számos olyan esetet tudok a saját környezetemben is, amikor eddig elméleti oktatóként dolgozó tanárok kétkezi munkássá (vízvezeték-szerelő, kőműves, stb.) képzik át magukat, ezzel úgymond „menekülési útvonalat” kiépítve.

Ahogyan hallom, a gyermekállománnyal is sok a probléma. Figyelemzavar, a szeretet, a törődés hiánya, az alapvető fegyelem be nem tartása. A család helyett ezekkel a problémákkal is a pedagógusoknak kell megküzdeni úgy, hogy a saját feladataikat is el kell lássák.

Mi a megoldás? Van-e egyáltalán? Erre nem tudok válaszolni. Csak remélni tudom, hogy nem csak megoldás, de szándék, akarat is van, hisz nem építhetünk ilyen jövőt, mint amilyen most kinéz.

Ezt a reményt pedig ti, alkotók tartjátok bennem, amikor javítom, korrektúrázom a beküldött műveiteket, és látom a fejlődést. Sőt! Ami talán a helyesírásnál is fontosabb, olyan gondolatokat fogalmaztok meg, olyan fontos életeseményekről írtok novellákat, költötök verseket, amelyek azt mutatják számomra, hogy fontosak számotokra a múlt építőkövei, a jelen pillanatai, és törődtök a jövővel, az új generációkkal.

A sok nehézség közepette kezdjük így az évet, nézzünk bizalommal a jövőbe! *-J.C.*

Tartalomjegyzék

Novellák

Xenothep - **Kompromisszum** 4
Zspider - **Zpercesek - Az én utam** 5
n13 - **Téli gondolatok** 5
maggoth1 - **Sötétség** 6
Denken - **Petrezselyem** 7
Jimmy Cartwright
- **Géza és a szuperhősök** 9
Erdős Sándor - **A vámpír és a kanász** 12
kovacsgabor - **A lemez** 12
Tordai Gábor - **A vér nem válik vízzé** 14

Sorozat

Claudius Oltarimanus
- **A nyugdíjas kiborg – I. rész** 19

Mozijegy

SzaGe - **Halloween véget ér / Halloween Ends (2022)** 22

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Craz - **Lepenski Vir** 24

Versek

edwardhooper - **Feledni bút** 25
jocker - **Bízok** 25
angyalka146 - **Credo** 25
Erdős Sándor - **A legyek ura** 25
bel corma - **A fájdalom tőrei** 26
Norton - **A robotcsirke** 26
csabi6669 - **Titok a vérben** 26
atesz990 - **Bárhogy...** 26
edwardhooper - **Kereszten** 26
angyalka146 - **Bűnbeesés** 27
kovacsgabor - **Hegyek között az erdő** 27
Tordai Gábor - **Pillanatok** 27
Tumicz Krisztina - **Ég szabad vándora** 27

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XV. évf. 1. szám, 2023. január
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes
Az első borítón Yulia Zhuchkova-- The Loss --, a hátsó borítón Bard című képe,
a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.
A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.
Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt • Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József
ISSN 2786-4391
www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Xenothep

Kompromisszum

Minden úgy alakult, mint a mesékben. Királyfi a fehér lóval, szegény lány, szerelem, házasság, gyerekek. Közben a királyfi elveszítette a lovát, a vállalkozása ellehetetlenült, felhígult a piac, a szegény lány tovább tanult, végül mindketten jó állást találtak maguknak és bár kevesebb szabadidejük maradt, különösen a gyerekeik születése után, azért boldogan éltek.

Átlagos történet, átlagos élet az átlagos kisváros díszleteiben. A gazdasági helyzet azonban változott, az élet nehezebb lett, a mókuskerék begyorsult, és az évek alatt csak azt vették észre, hogy az életük alapvetően csak a munkából áll, semmi kreativitás, semmi én-idő, nulla együtt töltött idő, leszámítva a hétvégi stresszes bevásárlást. Persze mindemellett kinek van ideje szexre? És ha nagy ritkán adódott is alkalom, a minőség elveszett belőle, egy gyors menetté redukálódott, egymás válla fölött az órát nézve, hogy mennyi idejük van, míg a gyerekek hazaérnek.

Az érzelmek kihűlőben voltak, amit éreztek, bár rejtették, hiszen még szerették egymást, és egyben akarták tartani a családot. Az értékrendjükkel nem volt gond, az életvitelük azonban nem kedvezett a vágyaiknak. Egy este aztán leültek a konyhában, hogy megbeszéljék, ez így nem mehet tovább, mert óhatatlanul elveszítenek mindent, amiért küzdöttek. Mindketten tisztában voltak vele, hogy nem velük van gond, hanem a civilizált társadalom megnövekedett igényeivel, és feléjük támasztott követeléseivel. Végigvették a lehetőségeket, hogy miféle kompromisszumokat tudnának kötni, mit áldozhatnak fel, miért, hogy könnyebb, elviselhetőbb legyen a nyomás. Rájöttek, hogy csak akkor működhetnek egységként, ha helyreállítják az érzelmi köteléket egymás közt, ami az alapja minden párkapcsolatnak. Hosszas beszélgetés után rájöttek, hogy két dolog hiányzik legjobban mindkettejüknek. Az egyik az a minőségi idő, amit feltöltődésre használhatnak, mint például egy könyv elolvasása, egy forró, lazító fürdő, egy kis én-idő, amikor nincs elvárás feléjük, és nem kell megfelelni senkinek. A másik pedig a szex.

Napokig gondolkoztak, hogyan lehetne egy új ritmust kialakítani, amiben mindkét vágy teljesülhet, végül egy beszélgetés alkalmával rájöttek a megoldásra. Kicsit tartottak a dologtól, ám voltak annyira intelligensek és felvilágosultak, hogy ne okozzon igazi problémát a dolog megvalósítása. Minél többet beszéltek róla, annál jobban tetszett nekik az ötlet, és este úgy bújtak egymás mellé az ágyba, hogy izgatottan várták a másnapot. Napok teltek el, vitalitásuk megnőtt, mert tudatukban ott motoszkált a lehetőség, és már ez is sokat segített. A viták elmaradtak, a kötelező, és szükséges feladatok elvégzése hatékonyabbá vált, mindenki tette a dolgát, megkönnyítve a másik életét.

A lány egy délután telefonált a párjának, hogy bent kell maradnia túlórázni, valószínűleg két órával később ér csak haza. Alig várta a munkaidő végét, akkor gyorsan hazarohant, letusolt, átöltözött, és a belvárosban beült egy kávézóba. Párja is örült a felszabadult időnek, és arra használta, amire régóta vágyott. Mindketten hamar találtak partnert. Ezután egyre sűrűbben jelentkeztek a túlórák mindkettejük munkahelyén, ők pedig szertelenül éltek a lehetőséggel. A legkülönfélébb partnerekkel a legkülönfélébb helyeken randiztak, néha csak megittak pár italt, néha az együttlét szexszel végződött. Boldogok voltak, és kiegyensúlyozottak, és bár megegyeztek, hogy egymás közt nem beszélnek ezekről a dolgokról, végül nemsoká megosztották tapasztalataikat, minden feszélyezettség nélkül beszélve vágyaikról.

A dolgot nem lehetett teljesen titokban tartani, a barátok, ismerősök végül tudomást szereztek róla. Páran ítélkeztek fölöttük, mások megértőek voltak, páran pedig tanácsot kértek tőlük. Hogyan tudják összeegyeztetni párjuk megcsalását az elveikkel, miért maradtak végül mégis együtt, egymás mellett, és hogy nem félnek-e attól, hogy a nélkülözhetetlen harmadik személy végül tönkreteszi a kapcsolatukat?

Ők egymásra mosolyogtak, megfogták egymás kezét, és csak annyit feleltek:

– A nélkülözhetetlen harmadik nem létezik.

Minden alkalommal, amikor valamelyikük randira megy, a másikuk a partner. Az egész csak egy ártatlan szerepjáték, ahol másnak adják ki magukat, mint akik valójában, és nincs semmilyen félelem bennük bármi iránt, hiszen bíznak egymásban. Azóta is boldogan élnek, kapcsolatuk stabil, megvan benne az az izgalmi faktor, ami szükséges ahhoz, hogy az ilyen kapcsolatok működjenek. Ha kell valami alapvető tanulság: Szükséges, hogy az ember önmaga lehessen, hogy ne veszítse el az önazonosságát.

A tanulság csupa közhely, de gyarló emberi létünket mással nem is igazán tudnánk igazolni, mint közhelyekkel. És hé!

Működik.

Zspider

Zpercesek - Az én utam

Napokkal ezelőtt egy zöldes zselében ébredtem a lakásom padlásán. Ez már önmagában egy furcsa élmény lett volna, de ez csak a hab volt tortán. A padlás résen belátottam a szobába, és megpillantottam magamat odalent.

Egy másolatom élte az életemet. Egy ideig csak megfigyeltem őt, mindent úgy tett, mint én. Megszoktam a rituáléit és megnőtt a bizalmam. Tudtam, mikor alszik, mikor lesz távol. Ekkor könnyedén visszavettem mindent. A saját ágyamban aludtam, telefonon beszéltem azokkal, akikkel ő nem.

Megvallom, egyre többször lettem ideges amiatt, hogy kikkel beszél többet, miket mond el nekik. A gondolat, hogy olyan döntéseket hoz, amiket én nem. Vagyis, de… Ha nagyon őszinte akarok lenni, igen, írnék nekik ilyesmiket, valamikor máskor, más helyzetben.

Pár éjszaka után megint kiment a szobából. Gondolom, zuhanyozni indult. Beültem a szobámba. A telefonomat piszkos tányérok között hagyta. Igazából úgy, ahogy én tettem volna. Az üzenetek között láttam, hogy írt annak is, akibe bele vagyok zúgva. Ő összeszedte minden bátorságát és végre elkezdett flörtölni vele.

Annyira elvesztem a telefonban, hogy csak arra lettem figyelmes, ott áll az ajtóban és bámul engem. Az ágyon ültem és néztem rá, nem jutott eszembe semmi, ami megmagyarázná ezt az őrületet. Szótlanul farkasszemet néztünk, majd tekintetünk lassan a köztünk lévő mosdatlan edények csúcsán fekvő késre tévedt…

n13

Téli gond olatok

Süt a nap, dacára annak, hogy mélyen benne járunk a januárban.

Nem is a nappal van baj. Szeretem, ha süt a nap, szikrázik a ropogós fehér hó, és a csípős hideg piros virágokat rajzol a vidám arcokra.

A tél jó dolog, mindenki szereti. Pompás ilyenkor szánkózni, síelni, vagy kirándulni a szűz természetbe. Sajnos a mostani nem igazi tél, csak valami szürke latyak, fanyar utánérzés.

Állok a kertben, és nézem a kopaszon meredező fákat, az ágak között ugrándozó színes madarakat, ahogy az etetőből csipegetik az odaszórt magvakat.

Csipp, csepp, kippkopp, hallom, ahogy olvad a jég az ereszen, és ez rossz jel. Van ebben a hangban valami baljós és titkos fenyegetés. Tél úr ereje talán már kifulladt, már a végéhez ért?

Bohókás és meditatív gondolatok kergetik egymást a fejemben.

A tél egyébként is a pihenés, a gondolkodás, a számadás ideje.

Ilyenkor bágyadtan mélázunk arról, hogy kik vagyunk valójában, hogy honnan jöttünk, és hová tartunk. Az élet misztériumai, a létezés kérdései tartanak gúzsban.

Egy régi gyerekdal jut eszembe, és dúdolni kezdem: „Hull a hó, hull a hó, mesebeli álom…”, de aztán abbahagyom. Nem, ez most nem az a hangulat.

Csak állok némán, akár egy karó, vagy inkább szobor, és nézelődök, gondolkozok. Nem megyek innen sehová. Minek is mennék? Hiszen nincs semmi sürgős dolgom. Nem fázok, jó itt ácsorogni. Próbálok beleolvadni a tájba.

Aztán a gyerekekre gondolok. Karácsony első napján nagy pelyhekben hullani kezdett a hó, és ők boldogan szaladtak a kertbe hógolyózni, hóembert építeni.

Szeretek a szép dolgokra visszaemlékezni. Nem tudom, mennyi idő telhet így el. Pocsék az időérzékem.

A napot időközben már felváltotta a telihold és a szél hideg, kesernyés füstszagot hoz.

Csak állok a kertemben, és örülök, hogy ma még itt állhatok, és érezhetem a létezés örömét. A holnap? Ki tudja? Az még misztérium.

Arra gondolok, mostanában kissé megrogytam, és összementem ettől a szokatlanul enyhe időjárástól.

Ha ez így folytatódik, lassan nem marad más belőlem, csak egy ócska lyukas fazék, pár darab szén, egy megfagyott sárgarépa, no meg némi víz, ami majd gyorsan elpárolog.

maggoth1

Sötétség

Hazafelé elszunyókált a volánnál, mintha a tudatalattija előre eldöntötte volna, hogy aznap éjjel el kell gázolnia valakit. Csak a csattanásra riadt fel, amikor az elhanyagolt ház előtt elütötte a hajléktalant. Az autó lefulladt, ő pedig sokkos állapotban remegett a kormánynál, és a hűtő pattogását hallgatta.

Az idő megfagyott körülötte, aztán hirtelen hátratolatott, és hatalmas gázfröccsel elhajtott.

Nem teszi tönkre az életét egy senkiért. Nem kellett volna Edmondéknál meginnia azt a kis gyümölcsös sört, miután helyretették a könyvelést. Szerencsére csöves az áldozat, a rendőrök valószínűleg csak ímmel-ámmal nyomoznak majd, és végül a döglött ügyek közé sorolják az esetet. Hálistennek egyetlen kamerát sem látott a baleset környékén.

Nincs miért aggódni, nem találhatják meg. A motorház persze megsérülhetett, de azt majd a Tibi rendbe hozza. A srác ügyes karosszérialakatos, és kérdezősködés helyett többnyire inkább csak a fenekét stíröli. Azért nem árt, ha otthon, a garázsban lemossa az autót, mielőtt átviszi a szakihoz.

Csak Ildi ki ne szúrja, mert infarktust kap! Mondjuk, elég késő van, biztos alszik már az örökbefogadott lányukkal együtt. Délutános volt a kórházban, plusz reggel hétkor a csitrit is útnak kell indítania az iskolába. Ez náluk bevett gyakorlat, ő keres többet, teljesen normális, hogy a házimunka javarésze a párjára marad.

Mindegy, nem lesz gond, megússza ezt az egészet. A fedélzeti kamera memóriáját ugyan nem tudja törölni, és a GPS-ből sem képes kiradírozni, merre járt, de a nyomozóknak ahhoz előbb el kellene jutniuk hozzá, hogy ellene fordíthassák ezeket a tényezőket.

Esőcseppek koppantak a szélvédőn, mintha a természet így akarna kompenzálni a nappali forróságért. Hamarosan kisebb jégdarabok is potyogtak. Először bosszús lett a fényezés miatt, de aztán meglátta a dolog jó oldalát. Az ítéletidő könnyen eltüntetheti a kocsijáról a kripli maradványait. Lelki szemével maga előtt látta, ahogy apró, véres szövetcafatok csörgedeznek tova az úttest repedéseiben. A zuhé, mintha csak vette volna az adást, intenzívebben rákezdett, és gyors staccatókkal dobolt a Ford tetején.

Vajon mit érezhetett a csöves, amikor eltrafálta?

– Menj tovább, Nóra! – súgta a fülébe egy sötét tónusú hang hátulról. – Eszedbe se jusson visszafordulni azért az emberi roncsért! Ha az a kriptaszökevény túléli, fizethetsz neki, míg világ a világ.

Az intonáció és a stílus a biológiai anyjára emlékeztette, de amikor a belső visszapillantó tükörből riadtan a hátsó ülésre pillantott, csak valami sötét gomolygást látott. A jó Andrea asszony hatévesen nevelőintézetbe adta a lányát, mert rájött, hogy az eltartása a napi töményadagja rovására megy. Ő akkor már elég idős volt hozzá, hogy felfogja, mi történt vele, viszont még túl fiatal ahhoz, hogy megsejtsen valamit a rá váró nehézségekből…

Összeszorította a fogait, aztán dühösen félrerántotta a kormányt, és csikorgó kerekekkel száznyolcvan fokos fordulatra kényszerítette a kocsit. Eszelős sebességgel száguldott visszafelé, menet közben többször is majdnem árokba csúszott, mégsem lassított.

Talán még él az öreg! Hát, ő visszamegy érte, mert nem olyan önző szörnyeteg, mint az a nő, aki a világra hozta!

Mit érne egy olyan élet, amelyben állandóan attól kéne rettegnie, hogy egy nap érte jönnek? Sosincs igazán jó pillanat a bűnhődésre, de valószínűleg minél későbbre tolódik, annál fájdalmasabb.

Végre visszaért a lehangoló patkányfészekhez, és megpillantotta az öreget. Törött játékként hevert a betonon. Kiszállt a kocsiból, és mit sem törődve a vízözönnel fölé hajolt. Úgy tűnt, mégsem kenődött péppé a feje a motorházon; még lélegzett, és a szíve is vert. Azonnal hívta a mobilján a mentőket és a rendőröket. Úgy vélte, mire kiérnek, a vihar elmossa a nyomokat, és nem fognak rájönni, hogy elment, aztán visszajött. Az alkoholt persze kimutatják majd a vérében, és valószínűleg a jogosítványát is végleg bevonják, de ha a férfi időben megfelelő ellátáshoz jut, megúszhatja egy felfüggesztettel a malőrt. Csupán életben kell tartania, amíg megérkezik a felmentő sereg.

– Itt vagyok, hallja?! – kiabálta az öreg fülébe, miközben a karját dörzsölgette. – Velem kell maradnia, világos?

Közeledő szirénazúgás hallatszott, és a távolban már látta a vészvillogó fényeit. Elmosolyodott, mert győzött a sötétség felett, amit gyermekkora óta a lelkében hordozott.

Denken

Petrezselyem

– Még egyszer nem fogok szombati műszakban helyettesíteni! – morfondírozott Tamás, ahogy haladt keresztül a takaros kis ház udvarán. – Akárhányan kergüljenek meg vagy jelentsenek beteget. Ebbe a dög melegbe' biztos nem! Na! Ez már mindjárt más. Azért a vastag vályog csak tud valamit – lépett be a házba.

– Megjöttem! – kiáltotta a hűvös lakásba és rúgta le a poros cipőt a bejárati ajtó mellé.

– A konyhában vagyok, szívem! – jött a válasz.

„Szívem? Mi a fene, még drágámnak se szólított soha" – gondolta Tamás útban az előtérből a belső szoba irányába.

– Leves a kisasztalon!

És valóban ott volt felszolgálva a rózsamintás tányérban.

„Levessel várt? Jó lesz! Így délután háromkor megteszi. De mi ez a saláta benne?" – pislogott Tamás a gőzölgő lére, amely tetején egész petrezselyem levelek úszkáltak. – „Ezt általában össze szokta vágni apróra… Megint újít valamit. Talán ehető. Csak kicsit forrónak tűnik még. Na, várjunk vele!"

– Összeszedem az ajándékot! – lépett az üveges kredenc irányába, de már automatikusan kézbe kapta a tv távirányítóját is.

– Oké! – érkezett a válasz.

– Ennek a Zoli gyereknek, ha már negyvenes, nem egy hatos sörrel kéne kiszúrni a szemét – tolt félre pár doboz sört egy olcsó kevert társaságában, ahogy ásta be magát a kredenc belső felébe. Közben a tv is bevillant a félárnyékos szobába.

„…ez a felállított új hatósági szerv nem csak koordinálja országosan az MST-szindróma ügyét, hanem egyben első vonalban fogadja az új eseteket is. Természetesen attól függetlenül, hogy részleges tudatzavarról vagy a teljes személyiség megváltozásáról legyen szó.

– Igen, a kép alján már láthatják nézőink a folyamatosan hívható ingyenes telefonszámot, és kérdezném: tudunk e már előrelépést akár más országban is a betegség eredetének felkutatásában…"

– Réka! Megy a kibeszélős műsorod! – kiabált Tamás, közben két kézzel tologatta félre a nem tetsző üvegeket.

– Főzök, szívem! – érkezett a válasz némi edénycsörgéssel párban.

„Há', már megint ez a szívem. Pedig ezt a műsort nem szokta kihagyni. Mondjuk hetek óta ugyanazt fújják. Már unalmas. De mi a csudát főz, ha vendégségbe megyünk? Mondjuk a Kinga főztjénél még az övé is jobb, hehe" – kotorászott tovább. – „Még egy normális pia sincs, és már venni se tudnék, bolt ilyenkor persze nincs, a Kalapos presszó is bezárt. Szegény Lajos a pult mögött csavarodott be. A Zoli szerint franciául kezdett hadoválni. A részeges Královics meg azt hitte, csak hülyéskedik, mindenkinek bordóit akart kikérni. Nagy műsor lehetett, he', kár, hogy nem láttam. Na ott beljebb az mi lesz?" – nyomta be a kezét egy sor üveg mögé a kredenc másik oldalába.

„…ezért sem nevezném konkrétan betegségnek, mivel a módosult tudatállapotot kiváltó okot, dolgot, tényezőt eddig nem sikerült felderíteni csak elméletekkel találkozhatunk világszerte is, konkrétumokkal sajnos nem. És bár az esetszámok csökkenést mutatnak, a jelek szerint sok lehet a felderítetlen eset. Ezért is kérjük a lakosságot, hogy forduljanak a felállított hatósághoz, ha szindrómára utaló jeleket tapasztalnak magukon vagy a környezetükben, mert, mint tudjuk, a módosult tudatállapotú személyek önmagukra és akár a közvetlen környezetükre is veszélyt jelenthetnek.

– Köszönjük! Nemes Éva szakpszichológussal beszélgettünk, a megalakult MST-szindróma kezelő hatósági szerv koordinációs…"

„Na, ez jó lesz, ez a whisky. Úgyis utálom. De legalább márkásnak tűnik. Remélem, nem ebből akar majd megkínálni. Mondjuk, ha előszedi megint azt a kerítésszaggatót, tuti a Réka nem enged csak ide a kanapéra. Vagy lehúzunk kártyázni az alagsorba egész éjszakára, ők meg eltrécselnek a Kingával meg a barátnőivel, mint múltkor… Hát ez?" – A kredenctől elfordulva pont belátott a nyitott hálószobaajtón, az ágyon ruha kiterítve. – „A kék ruha? Ezt csak színházba szokta felvenni."

– R... – De az é-t már elharapta.

„Megint megorrolt valamiért, azért rakta ki, vagy rá akar venni valamire, azért ez a szívemezés is. Tuti! Mert a Kingát a Zoli mindenhová viszi. Ja ha tudná. Meg én utálom a színházat. A hülye komédiákat, amin olyan jókat röhögnek a barátnőivel. Vegyen fel, amit akar! Nem szólok! Azért se!" – rakta le a whiskyt a kis asztalra majd leült a leves elé a kanapéra.

„…ha már elmélet, az MST-szindrómával kapcsolatosan egy igazán különleges vendégünket köszöntöm, Illés Csaba fizikust, ha jól értelmezem az anyag és atomkutatás professzora.

– Igen, tömören! Jó napot kívánok!

– Ahogy jelezték, egy különleges elméletet hozott nekünk a szindrómához kapcsolódóan.

– Erre kicsit pontatlan az elmélet meghatározás.

– Elnézést, de hogyan is nev…

– Nem probléma! De kezdjük is talán onnan, hogy az ön által szindrómának nevezett jelenség először mutatta jeleit. Még az előttem szóló igazgatóasszony is említette, hogy eddig kiváltó okot nem találtak. És bár folyamatosan kutatják és monitorozzák a környezetünket és a jelenséggel érintett embertársainkat is, rossz helyen keresik a válaszokat.

– És ön tud erről az...

– Igen, igen, bár nekem is időbe telt. És bocsánat, ha a szavába vágtam, de most térjünk is rá. Tehát az első MST megjelenések időpontját közvetlen megelőző fontos esemény nem került látókörbe, a tudományos felfedezéshez mérten nem kapott elég nagy visszhangot a nyilvánosság előtt, pedig ez egy meghatározó momentum. Itt egy jó ideje folyó kísérletek sorozatának eredményeiről lenne szó, amelyben a tudósok áttörő eredményt értek el. Az eredeti elképzelés szerint az anyag egy új fázisát próbálták létrehozni, amely extra dimenziós értékekkel rendelkezik, lényegében a kvantumanyag egy olyan formája, amelyet az alkotóelemek dinamikus mozgása határoz meg, nem pedig statikus elrendezésük. Ez egy olyan topológiai fázis, ahol az extra dimenzió sikeres létrehozásához a tudósok a kvantumbiteket célozták meg a fibonacci-sorozaton alapuló kvázi-periodikus lézerimpulzusokkal, majd látva a modell-eredményt nagyobb eszközhöz nyúltak. Hadrongyorsítóban közel fénysebességgel száguldó részecskecsomagokat rekurrens indítással bizonyos pontokon összevezettek, ami rövid időre óriási energiákat szabadított fel, és a várt, nem csak időben, de térben is mélyebb formájában strukturálható kapott anyagi szerkezetet állandósítani igyekeztek annak felhasználására és dinamikájának tanulmányozására a...

– Elnézést professzor úr, úgy gondolom a nézőink nem biztos, hogy követni tudják, én már egy kicsit elveszt…"

„Mekkora bohóc, a csíkos öltönyében magyaráz ám! Mintha bárki is értené. Csak a csokornyakkendő hiányzik, tényleg, hehe. Ez a leves nem is lett rossz, csak ez a gaz ne lenne benne" – lökte arrébb Tamás a kanállal a nagy petrezselyemleveleket.

„…tehát a collider b segítségével végzett mérési eredmények széles spektrumában a...

– Professzor úr, a fő témánktól úgy érzem, eltér...

– Arról van szó, hogy olyan energiajellemzőket mértek ki, aminek eredetét sem tudják beazonosítani. És amit szintén nem tudtak, hogy még ha csak a mi idő-értelmezésünk szerint nagyon rövid időre is fenntartott anyagfázis mellett egy olyan tér és idő szintjére, ha úgy tetszik dimenziójára nyitottak kaput, amelyből nem szokványos energiák nagy mennyiségű összetett csoportjai szabadultak fel, illetve újra alakultak a mi energiasíkunkban.

– És az MST-témához kapcsolódna a további...

– Kapcsolódik! Elnézést…"

„Mekkora katyvaszduma! Asszem, lassan át kéne öltözni." – A fogyó leves illatát egyre jobban felváltotta a kissé átizzadt munkáspóló szaga.

– Réka! Kivasaltad az ingemet, amit reggel kitettem?

Nincs válasz, csak némi edénycsörömpölés hallatszik a konyha felől.

„…kísérletek nem sokkal azelőtt valósultak meg, mielőtt a személyiség-változások elkezdődtek volna. Ezek az energiacsoportosulások vagy szuverén kvantumrezgések, amelyek közül számos ezen a síkon a mi emberi fizikai létünkkel tud csak tökéletes egységet alkotni. Ebben az egységben fejeződnek ki az általuk hordozott információk, melyek gondolatok, érzelmek tökéletes halmazai, tehát nevezheti akár entitásoknak vagy akár lelkeknek is őket.

– Ő… ezt most úgy érti, megszállják az embert, mint egy szelle...

– A tudatunkba épülnek, részlegesen, vagy akár el is nyomhatják azt.

– Hát... ő... ez valóban érdekes, de talán tudományosan is meredek teória.

– Kérem, ez nem teória!

– De miért ilyen biztos ebben a hm... másik dimenzióból érkező lelkek...

– Mert én is onnan jöttem!"

Tamás majdnem kiköpte az utolsó kanál levest.

– Azt a leborult! Réka! Hát ilyen nincs! Ezt hallgasd meg! Rékkkk…

Megakadt a hang a torkán, keserűség futott össze a szájában, a feje előre bukott. A szeme előtt a tányérban keringőt jártak a petrezselymek a rózsamintával. Még hallotta a nőt belépni a szobába miközben eldőlt a kanapén.

– A nevem Eszter. Te ficsúr!

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Jimmy Cartwright

Géza és a szuperhősök

Géza elgondolkodva, kissé bizonytalan léptekkel ballagott a forgalmas utcán. Bölcsész volt, ámbár nem ebből kifolyólag tűnt szinte mindig elvarázsoltnak. Sokkal inkább fordítva történt. Már gyermekkorától kezdve úgy tűnt, hogy Géza saját világában él. Mondhatni, egy másik világban. Nem volt ő autista, sem másféle szellemi, lelki vagy testi betegségben nem szenvedett. Egyszerűen csak ilyen mélyen elgondolkodó típus volt. És bizony a világban számos olyan dolog van, amin el lehet gondolkodni, tehát Gézának lényegében nem is kellett keresni azokat a témákat, amelyeken elgondolkodhat, azok szinte adták magukat.

Szóval Géza elgondolkodva, ebből kifolyólag kissé bizonytalan léptekkel ballagott a forgalmas utcán. Most éppen azon elmélkedett, hogy a fiatalság körében miért olyan népszerűek a szuperhősök. Azt értette, hogy az egyes szuperhősök figurája miként és miért lett olyan, amilyen. Arra is rájött már, hogy a fiataloknak saját környezetükön belül nincsen példaképük (vagy legalábbis nagyon kevésnek), ezért önkéntelenül is máshol keresik azt. Az is világossá vált már a számára, hogy a szuperhősök sokfélesége számos lehetőséget ad a fiataloknak arra, hogy megtalálják közülük azt, aki számukra példaértékű lehet. Még akkor is, ha az adott szuperhős negatív jellemvonásokkal rendelkezik. Most már csak a mélyebb összefüggéseket keresgélte, miközben a nagyvárosi forgatagban sodródott.

Géza egyébként negyvenes évei közepén járt. Mozgáshiányos életmódja okán meglehetősen vézna testalkattal rendelkezett. Káros szenvedélyei miatt pedig – kávé, alkohol, dohány, könnyű drogok – ez az alkat még meggyötörtebbnek tűnt. Arca sápadt, szeme beesett, állán gondozatlan rövid szakáll és bajusz virított. Étel- és egyéb foltokkal tarkított zakója, a nem előre, gyárilag koptatott farmere, meg a makkos cipője csak fokozták azt a hatást, melyből kifolyólag sokszor hajléktalannak nézték. Pedig volt rendes, tiszta, rendben tartott lakása, takaros felesége és két gyermeke. Csak ő ilyen magának való, elvont figura, akinek megvoltak a rá jellemző heppjei.

Szóval Géza csak elgondolkodva ballagott, amikor hirtelen bevillant neki egy határozott és kristálytiszta összefüggés. Megtorpant, hogy megjegyezze és gyorsan újra átgondolja.

* * *

A vezető épp a belső visszapillantóból figyelte, hogy a kialakuló szóváltás miatt szükséges-e értesítenie a rendőrséget, amikor megpillantotta kissé távolabb a jármű elé lépő alakot. Odakapta a tekintetét, majd vészfékezésbe kezdett. A hátulról jövő, egyre hangosabb vircsaft hirtelen átment kicsi rakás nagyot kívánba. Tompa puffanás hallatszott a szélvédő alól, majd a vezető szinte hallotta a villamos kerekei alá került alak húsának szakadását, csontjainak ropogását, vérének fröccsenését.

Basszameg! Basszameg! Basszameg! Ez meghalt. Meghalt. Ez meghalt. Basszameg! Megöltem. Elgázoltam. Meghalt. Basszameg! – zakatolt a vezető fejében.

Az egyik elöl ülő utasnak volt annyi lélekjelenléte, hogy mobilján rögtön feltárcsázta a segélyhívót, és bejelentést tett a balesetről. Mire végzett, a vezető is nagyjából összeszedte magát, és a protokollnak megfelelően tájékoztatta az utasokat, hogy amíg a rendőrség a helyszínre nem érkezik, addig itt kell maradjanak, senki sem szállhat le a villamosról. Persze kitört a kiabálás, meg a hőzöngés, de viszonylag hamar lecsillapodtak az indulatok, és ekkor már nem is a vezetőt szidták, hanem azt a szerencsétlent, aki a kerekek alá került, mondván, neki már úgyis mindegy, ott rohadjon meg.

A szervek elég hamar a helyszínen voltak, és mire a mentők is megérkeztek, lezárták a környéket, és elkezdték a tanúkihallgatást a villamos vezetőjével. A mentők természetesen már csak a halál tényét kellett megállapítsák, és amikor a helyszínelők végeztek a nyomrögzítéssel, elkezdték a holttest kisebb-nagyobb darabjait összeszedni.

* * *

– Egy újabb rohadt nap – mondta bosszúsan maga elé Kovács nyomozó, majd megnyomta a bérház kapucsengőjének megfelelő gombját. Nem kellett sokáig várnia, egy kedves női hang szólalt meg.

– Igen, tessék, ki az?

– Üdvözlöm! Kovács Tibor nyomozó vagyok a rendőrségtől. Schwarz Gézáné Klein Esztert keresem. Beengedne kérem?

– Persze, jöjjön! – mondta a nő némileg bizonytalanul, majd kisvártatva berregni kezdett a zár.

A nyomozó rutinosan nyitotta a kaput, majd jelvényes rendőrigazolványát előkészítve fellépcsőzött a második emeletre. Könnyen megtalálta a megfelelő ajtót, hiszen annak ablakát már kinyitotta az ébenfekete hajú, fehér bőrű Eszter, aki kérdő tekintettel nézett a bőrdzsekis, farmeringes, farmernadrágos, valószínűleg acélbetétes bakancsot viselő, kissé pocakos, kopasz, nagydarab emberre.

– Schwarz Gézáné Klein Eszter? – kérdezte a nyomozó, miközben jól látható módon felmutatta jelvényes rendőrigazolványát.

– Igen, az vagyok. Miben segíthetek?

– Kovács Tibor nyomozó vagyok. Megtenné, kérem, hogy beenged? Fontos ügyről van szó.

– Valami baj van? – kérdezte Eszter, miközben kinyitotta az ajtót, és beinvitálta a rendőrt.

– Le tudunk valahol ülni? – kérdezte Kovács nyomozó, miközben levette a bakancsát.

– Igen, jöjjön csak be ide a nappaliba – mutatta Eszter az utat. – Kér esetleg valamit inni?

– Köszönöm nem, szolgálatban sosem!

– Miről lenne szó? – kezdte Eszter, miután helyet foglalt a kanapén, a fotelbe leülő rendőrrel szemben.

– Hogyan szólíthatom?

– Hívjon csak Eszternek!

– Kedves Eszter. Az a helyzet, hogy sajnos rossz hírt hoztam. A férjét ma délelőtt, innen nem túl messze elgázolta egy villamos. Nem élte túl a balesetet. A biztonság kedvéért be kellene jönnie azonosítani, ha a kórboncnok végzett. Igazán sajnálom.

Eszter arca, ha lehet, még inkább fehér lett, aztán hirtelen elvörösödött. Látszott rajta a megdöbbenés, ahogyan próbálja felfogni, értelmezni, elfogadni a hírt.

– Az, az nem lehet! – szakadt ki belőle. – Hiszen, hiszen...

– Kérem, Eszter, próbáljon megnyugodni! Tudom, hogy ez nehéz ilyenkor, sajnos számos esetben kellett már nekem is ilyen helyzetben helytállnom. Szörnyű veszteség ez...

– Nem, nem, nem érti! – tiltakozott hevesen Eszter. – Hazajött ebédelni, most pedig előadást ment tartani. Biztosan ő volt? Biztosan délelőtt történt, nem pedig ebéd után?

A nyomozó összevont szemöldökkel ránézett.

– Az eset teljes bizonyossággal délelőtt történt. Az elhunytnál talált személyes iratok pedig Schwarz Géza nevére szóltak, és ez a lakcím volt megadva. Még a mobiljában lévő telefonszámok, és a telefontársaságtól lekért lakcímadat is egyezik az önökével. Hacsak el nem tulajdonították tőle ezeket, akkor az ön férje szenvedett halálos balesetet. Meg tudná mondani, milyen ruházatot viselt ma a férje?

– Persze, meg tudom mondani. Ma is azt a foltos, szürke zakóját vette fel egy halványkék inggel, kopott farmernadrággal, barna bőrcipővel.

– Ez stimmel – bólogatott Kovács. – Kedves Eszter! Akkor most már feltétlenül kérem, hogy fáradjon be velem a halottkémhez az azonosítás miatt. Azt mondja, hogy a férje hazajött ebédelni? Ezt tudja bizonyítani?

– Igen, hogyne, még nem volt időm elmosogatni, csak letakartam a használt tányérokat, evőeszközöket a konyhapulton.

– Ez jó, ez jó! – derült fel a nyomozó. – Megmutatná?

– Igen, jöjjön csak! – vezette ki Eszter a konyhába Kovács nyomozót. – Nézze! – mutatta a letakart edényzetet, majd óvatosan, két ujjal felemelte róluk a konyharuhát. Alatta két teríték látszódott, mindkettőn ételmaradékokkal.

– Máris felhívom a nyomszakértőinket, hogy jöjjenek ki, és vizsgálják meg! – mondta, miközben füléhez emelte a telefont. – Szia, Pistikém! Te figyelj csak! Itt vagyok a villamosbalesetes lakásán. Van itt egy fura dolog. Azt állítja a felesége, hogy az illető hazajött ebédelni, és úgy tűnik, hogy a konyhában van is több tányér, meg evőeszköz, amit használtak. Ki tudnátok jönni megvizsgálni?… Aha!… Rendben van!… Akkor mindenképpen megvárlak!… Negyed óra kábé?… Oké, itt leszünk! Köszi!

A nyomozó Eszterhez fordult.

– A kollégák húsz percen belül itt lesznek. Addig is az a kérésük, hogy ne nyúljunk semmihez! Talán az lenne a legjobb, ha visszamennénk a nappaliba.

– Jól van, menjünk!

– Az önök gyermekei? – kérdezte Kovács az egyik bekeretezett fényképre mutatva.

– Igen, két év különbséggel születtek. A nagyobbik, húsz éves Ábel már egyetemista, a kisebbik, tizennyolc éves Éva most érettségizik.

– Ön mivel foglalkozik?

– Orvosasszisztens vagyok.

– Akkor ma szabadnapos?

– Igen.

– A gyermekek még önökkel élnek, vagy kollégisták?

– Nem, nem kollégisták. Itt élnek velünk.

– Említette, hogy a férje előadást ment tartani.

– Igen, így van.

– Hol és milyen előadást tart?

– Az egyetemen a BTK-n. Ott dolgozik, de most csak oktatáson kívüli, aktuális, saját kutatásai témájára alapozott előadást tart. A témája a Szuperhősök és a mai fiatalok kapcsolata.

– Érdekesen hangzik – mondta elgondolkodva a nyomozó, majd ismét a telefonjáért nyúlt. – Szia, főnök! Figyelj csak! Van itt egy kis gubanc ezzel a délelőtti villamosbalesetessel. Állítólag az eset után hazajött ebédelni, most meg az egyetemen a BTK-n tart előadást. Ki tudnál küldeni oda valakit, hogy megnézze? A Pistáéknak már szóltam, hogy van itt a lakásán pár nyom, amit meg kellene vizsgálni. Nemsokára ide is érnek. … Köszönöm, főnök! Ha bármi új információ van, jelentkezem! – Visszatette bőrdzsekije zsebébe a telefont, majd leült a fotelbe.

A következő negyed óra kérdés-felelekkel telt. Kovács nem tudott kilépni nyomozói szerepköréből, és számos kérdést, keresztkérdést tett fel Eszternek, míg a nyomszakértők meg nem érkeztek.

A nyomrögzítés, mintavételezés után mindannyian elhagyták a lakást. A szakértők más helyszínre mentek, Kovács pedig magával vitte Esztert a kórboncnokhoz. Útközben igyekezett felkészíteni a látványra, a lelki megrázkódtatásra az asszonyt. Alig értek célhoz, amikor a főnöke felhívta, és közölte, hogy a kiküldött két járőr sajnos már későn ért az egyetemre, de úgy tűnik az elmondásokból, hogy az áldozat valóban megtartotta az előadását, ám mire a helyszínre értek, már távozott. Az nem derült ki, hogy hová ment.

Kovács ezt közölte Eszterrel, aki láthatóan megnyugodott.

Az azonosítás azonban mégis megrázta. Az épen maradt arcrészletből biztosan megállapította, hogy az áldozat Géza, a férje. Egyszerűen nem értette, mi történt. Zokogva borult Kovács vállára. Egy forró csokoládé elfogyasztása után azonban kicsit jobban lett, így a nyomozó haza tudta vinni az asszonyt. Természetesen felkísérte a lakásajtóig, ahol azonban akadályba ütköztek. Bár a lakás sötét volt, hiába próbálta Eszter kinyitni az ajtót, a kulcs nem fordult el a zárban. Próba-szerencse becsengetett. Hamarosan lámpa gyúlt, léptek zaja szűrődött ki, majd kulcscsörgés hallatszott, s kitárult az ajtó.

– Szia, drágám, merre jártál? – kérdezte a foltos, szürke zakót, fehér inget, kopott, kék farmert viselő Géza. – Ne haragudj, megint benne felejtettem a zárban...

– Géza, te élsz? Hát mégis élsz? – ugrott Eszter a férje nyakába.

Kovács nyomozó szemöldökét összevonva, értetlenül nézte a vékony férfit és feleségét.

– Már ugyan miért ne élnék? – értetlenkedett Géza.

– Ez a nyomozó itt azt mondta, hogy ma délelőtt halálos balesetet szenvedtél... Hogy elütött egy villamos. Most jövünk a halottkémtől...

– Ez érdekes... – gondolkodott el Géza. – Délelőtt valóban csak alig pár centire került el egy szerelvény, de látod, semmi bajom. Még ebédelni is hazajöttem, bár igaz, akkor nem mondtam, mi történt. Nem tulajdonítottam neki semmi jelentőséget. Aztán meg az előadásom is megtartottam, nagyon nagy sikere volt. Onnan pedig egyenesen hazajöttem. És mi volt a halottkémnél?

– Te... vagyis... én ezt nem értem – komorodott el Eszter. – Azt hittem, te vagy. Még a ruházata is... Reggel nem egy halványkék inget vettél fel?

– Azt akartam, de tudod, lekávéztam... megint. Gyorsan beáztattuk, és ezt a fehéret vettem fel.

– Fura, erre nem emlékszem.

– Talán nem is csoda, ilyen trauma után – szólalt meg Kovács. – Hát, akkor azt hiszem, itt le is zárhatjuk a nyomozást. Megyek, megírom a jelentést. A további minden jót maguknak!

– Magának is nyomozó – köszönt el tőle Eszter.

– Gyere, készítsünk vacsorát, valami finomat, hogy megünnepeljük az előadásom sikerét – mondta Géza. – És közben hátha elfelejted ezt a szörnyűséget, amivel ez a zsaru traktált.

– Jól van – mondta Eszter, miközben bement a fürdőszobába. – Te Géza! Hová tetted azt a kék inget?

– Én sehová, nem is jártam a fürdőben, mióta hazaértem...

* * *

Schwarz Gézáné Klein Eszter hiába várta haza ebédelni a férjét, az nem jött. Telefonon sem tudta utolérni. Késő délután betelefonált az egyetemre is, hátha ott van, de nem találták. Kora este a család az összes lehetséges ismerőst megkereste, hogy látták-e Gézát. Felkeresték a törzshelyeit is, de senki sem tudott róla. Az éjszaka álmatlanul telt, Eszter végig a kávéfoltos, kék inget szorongatta, szagolgatta. Reggel az első dolga volt, hogy a rendőrkapitányságon bejelentést tegyen. Sokáig keresték, de sehol, semmi nyomát nem találták. A férje szőrén-szálán eltűnt, mintha a föld nyelte volna el.

Évekkel később, egy különös esetekkel foglalkozó kutató kereste fel a családot. Egy újságcikket mutatott, amelyben egy villamosvezető arról nyilatkozott, hogy azt hitte, látott valakit lelépni a sínek közé, akit úgy tűnt, el is ütött, de senki sem volt a szerelvény alatt. A személyleírás pontosan illett az eltűnt Gézára.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk oszlopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

https://konyvek.lidercfeny.hu

Erdős Sándor

A vámpír és a kanász

Nádi farkasok üvöltése törte meg a csendet a puszta felett az éjszakában. Gácsér Szerafínó lesöpörte a pókhálókat a frakkjáról, miután a nyughelyéül szolgáló koporsóból kicihelődött. Szerafínó ugyanis egy tősgyökeres erdélyi vámpír volt, csak egy tűzifának szánt szállítmánnyal migrálódott a magyar pusztára egy fészer mélyébe. Az éhség ébresztette mély álmából, az éhség, ami átjárta sötét valóját, éhség a vérre, amit oly rég kóstolt.

Gyorsan összeszedte magát, és kilépve a fészerből természetellenesen kifinomodott érzékeit használva zsákmány után kutatott. Nem is kellett sokáig kutatnia, mert nem messze élőlények jelenlétét érezte. Egy közeli falu felől fújt a szél, ahonnan vérszag csapta meg a vámpír orrát. Az éhsége azonnal cselekvésre késztette, ezért a falu felé lopakodott az éjszaka sötétjében. Ám nem csak ő vadászott aznap a sötétben, egy emberi lény is arra készült, hogy erőszakkal vegye el egy másik élőlény életét.

Az éjszaka már a vége felé járt, mikor egy sötét alak, kezében egy hatalmas késsel lopakodott a kerítés mellett. Néhány perc múlva hátborzongató visítás verte fel a falu csendjét. A gyilkos vértől csöpögő késsel a kezében, elégedett mosollyal az arcán lépett a közelben égő tűz mellé.

A falu felé közelítő Szerafínó megérezte a friss vér semmivel össze nem hasonlítható édeskés szagát, és az illat forrása felé iramodott hihetetlen sebességgel. Egy sötét alakot vett észre egy tűz mellett, aki egy bárddal aprított még meleg húsdarabokat az asztalon. Megérkezett hát oda, ahonnan a vérszag eredt, így gyorsan az idegen mellé lépett és ráhörgött.

– Vért… vért…

– Várj egy kicsit komám nemsokára kész, már pirul a hagyma! – dörmögte Józsi a kanász a bajusza alatt, majd egy padra mutatott. – Addig csak ülj le oda, bárki is vagy, nem sajnálom tőled, de nem szeretem, ha sürgetnek.

Mikor megsült a friss disznóvér, amit Józsi a kanász a hajnali böllérkedéséért kapott fizetségül, Szerafínó kezébe nyomott egy nagy tállal belőle, jó étvágyat kívánva neki. A vámpír nagy éhségében falni kezdte az ételt, ami roppant módon ízlett neki. Csakis így fordulhatott elő az, ami ezer év alatt egyszer sem, hogy a kelő nap fénye a szabadban találta a jóízűen falatozó vámpírt.

kovacsgabor

A lemez

Eldugott helyen volt a város szívében. Egy kicsi, macskaköves mellékutcában az óvárostól nem messze, egy Könyvbarlang nevű antikvárium. A kis üzlet, úgy bújt meg a régi házak között, mint tű a szénakazalban. Matthew már számtalanszor járt arra, de csak most figyelt fel a kis boltra. Úgy döntött bemegy, hogy körülnézzen.

A bolt, amennyire kicsinek tűnt kívülről, annál tágasabb volt belülről. Az üzletben lágy jazz-zene szólt, Wes Montgomery Full House élőfelvétele. A könyvek a padlótól a plafonig sorakoztak. A polcok már meghajlottak a temérdek mennyiségű kötet súlyától, ami rájuk nehezedett, és ami nem fért a polcokra, az könyvtornyokként ágaskodott fel a padlóról.

A bejárattal szemben volt a pult, ahol egy szakállas, ősz hajú férfi ült, mélyen elmerülve egy olvasmányban, mit sem törődve a boltban kószáló fiúval.

Matthew odament az eladóhoz, hogy rákérdezzen néhány könyvritkaságra, amit már régóta keresett, hátha most szerencsével jár. A pulthoz közeledve észrevette, hogy nem csak könyvek, hanem régi bakelit lemezek is vannak a boltban, amiket szintén gyűjtött.

Mindenféle stílusú zene volt: jazz, blues, rock, pop. A temérdek Zeppelin, Beatles, Hendrix, Sabbath, Doors és Purple album között egy igazi ritkaság is elbújt. A hírhedt Spiritual trip album, a Composition of Cacophony, amiből összesen ezer példányt nyomtak. A limitált széria darabjait ma már teljesen lehetetlen volt beszerezni, s most egy darab elfeledve, eltemetve várakozott itt arra, hogy valaki megtalálja.

A fiú azonnal lecsapott rá.

Az antikváriumból hazaérve, Matthew azonnal lepakolta a cuccait, átöltözött, majd gyermeteg izgatottságtól fűtött szívvel feltette a fekete korongot a lemeztányérra, majd elindította azt. A pick-up szép lassan a forgó lemez felé ment, majd a tű belemélyedt a barázdákba.

A lemez körbe-körbe forgott, majd a néma csendet, tompa, misztikus hangok törték meg. A hangszerek a felismerhetetlenségig el voltak torzítva, de néhány hangszer jellegzetes tónusa, azért mégis kivehető volt. A billentyűsök, gitárok és ütőhangszerek tökéletes szintézise szólalt meg. A disszonáns hangok egymásra épülve tökéletes dallamvilágot és kompozíciókat eredményeztek, amik

helyenként harmóniába, olykor pedig kakofóniába csaptak át.

A lüktető nyitótételt egy melankolikusabb és lényegesen lassabb darab követte. Az érzelmi hullámvasút végül a lemez második felén található harmadik tételben teljesedett ki, a második tétel tökéletes ellenpontjaként. Az instrumentális kavalkádot az egyszerűbb, gyermetegebb dallamok mellett egyaránt jellemezte a bonyolultabb, virtuózabb játék és dallamvilág. Az éles, kitartott felhangok, a mély, lüktető basszus és a hirtelen ritmusváltások szinte megsemmisítették az elmét. A dallamokkal párhuzamosan megszólaló és egyre dominálóbb zajok és zörejek nyugtalanító hatással hipnózisba ringatták a tudatot, majd hangos kakofóniába csaptak át, elnyelve azt. Az elhalkuló egyveleget egy éles, sípoló hang szakította meg, jelezve az album végét, hogy aztán a némaságba kússzon át. A tű lefutott a korongról. Erre a csendre ocsúdott fel Matthew.

Matthew a lemezt végighallgatva úgy érezte, mintha egy mély álomból ébredt volna. Látta lelke deformáltságát, énje megsemmisülését. A spirituális utazáson az album kalauzként vezette végig, élete minden egyes pontján. A feje lüktetett, de nem a zenétől, hanem a zene nyújtotta élményektől. Olyan volt mintha lényét darabokra tépték, majd újra összerakták volna egy új személyiséget formálva belőle.

A kavargó érzelmek vágyat ébresztettek benne, hogy újra lejátssza a lemezt. A bakelitkorong újra forogni kezdett és minden kezdődött elölről…

A két napja tartó zenebona közepette, tompa dörömbölés rázta meg az ajtót. Matthew anyja volt az. Kikészült már fia szünet nélküli zenehallgatásától, a beteges dallamoktól, a folytonos lüktetéstől.

Az elreteszelt ajtó mögött Matthew a nihilizmus állapotát elérve, a zene megszállottjaként hallgatta a muzsikát. Minden gondolata a dallamok és az azok által kiváltott hangulat köré összpontosult. Nem törődött semmiféle felszólítással, vagy egyéb fenyegetéssel, csak a zenére figyelt. A rabjává vált.

Néma csend. Margaret, Matthew anyja lenyomta a biztosítékot a garázsban. A fiú magához térve nem értett semmit. Őrjöngött a csend hallatán. Szitkozódva, obszcén káromkodásokat ordibálva, csapkodott a szobájában, majd kivágva az ajtót kirohant, hogy kérdőre vonja anyját.

Margaret nem ismert a fiára. Szemei beestek, bőre falfehér volt, kezei folyamatosan remegtek és teste bűzlött az izzadságtól.

– Mi a fasz van? – kérdezte ingerülten a fiú.

– Meguntam már ezt a zenebonát – válaszolt döbbent rémülettel az anyja.

– Mit csináltál?

– Lenyomtam a biztosítékot.

A fiú dühösen elindult a garázs felé.

– Én kopogtattam, de te nem engedtél be – mentegetőzött az anyja.

Matthew a garázsba érve megkereste a biztosítéktáblát, majd megkereste a lenyomott biztosítékot, aztán visszakapcsolta és a zene újra felharsant. A fiú kicsit nyugodtabban indult vissza a szobájába, hogy hallgathassa a muzsikát. A konyhához érve anyja próbálta néhány jó szóval észhez téríteni fiát, aki csak a zenét akarta tovább hallgatni, de akaratossága csak felbőszítette a fiút, aki a konyhapulton lévő késtartóból dühösen előrántott egy kést, majd belevágta anyja mellkasába.

A nő döbbenten, majd rémülettel tekintetében hanyatt esett a mellkasából kiálló késsel együtt. Légzése felgyorsult, ahogy levegőért kapkodott, mellkasa föl-le emelkedett, miközben szájából vérpettyeket köpködött, majd pupillái kitágultak és megüvegesedtek, aztán a mellkas nem liftezett már többet.

Matthew anyja holteste fölött állt, a háttérben szólt a zene, és miközben bámulta a néhány perce még élő nőt, kiabált, mint egy tébolyodott.

– Ezt akartad? Ezt akartad? Hagyjatok békén! – Ekkor nyugodtabb hangsúllyal folytatta. – Mi mind áldozatok vagyunk ebben a szarral teli világban. Tudod, anyám, láttam a jövőt, és csúnya volt. Saját magunkat pusztítottuk el. A saját szarunkba fulladtunk bele. Minden olyan értelmetlen, nem lehetünk önmagunk, mert megszabják, hogy kik lehetünk. Mindenki álszent és hazug, a rothadás és a halál gépezetének férgei. – A mondat végén köpött egyet, majd visszament a szobájába, hogy tovább hallgassa a zenét.

Négy nap múlva a rendőrség a helyszínre kiérkezve egy nő és a fia holttestére bukkant. Az anya a konyhakövön feküdt, a mellkasából kiálló késsel, vérbefagyva. A tizenhét éves kamasz fiú, pedig kiszáradásban és végkimerülésben hunyt el. Őt a szobájában találták meg, ahol a rendőrségi jelentés szerint, valamilyen furcsa zene szólt.

Lidércfény
Itt is megtalálsz bennünket: facebook Lidércfény Online

Tordai Gábor

A vér nem válik vízzé

Gyenge szél billentette meg a fák ágait, és zúzmara kezdett szállingózni a lent állókra. Nedves köd kapaszkodott a tájra.

Kilenc ember, fáradtan és elcsigázva pihent a fák törzseinek dőlve. Páran a leheletükkel próbálták melegíteni a kezeiket. Némelyek pálinkát kortyoltak, mások a fegyverüket ellenőrizték. De a legtöbben éles tekintettel fürkészték a csapat legfurább tagjait. A betyárt és nőt. Elvégre huszárok voltak. Katonák. Bár ruháik már koszosak voltak, nem értették mit keres két ilyen alak a csoportban. De a parancs, az parancs.

A betyár alacsony termetű volt és széles vállú. Sötét szeme szigorúan nézett a világra. Néha végigsimított tekintélyes bajszán. Viseletes szűr tartotta melegen, fekete bő szárú nadrágja alól kopott csizma kandikált néha elő. Derekán jó tenyérnyi széles öv volt. Két pisztoly, két kés volt beletűzve. Széles kalap volt a fején.

A nő más volt. Egykor fehér szoknyáján meglátszott, hogy nem fél bepiszkítani magát. Karcsú volt, szőke hajú, bár a huszárok megesküdtek rá, hogy néha fehér tincsek is látszódtak a hajában. Fiatalnak tűnt, de a szemei kékek voltak, mintha fátyol vonná be őket. De úgy nézett a távolba, mintha mindent látna. Hosszú, majd földig érő katonai kabát volt rajta, amit csak nagy ritkán gombolt teljesen össze. Mintha fütyült volna a téli hidegre. Így sokszor látszódott a derekán lévő széles öv és az arról lelógó számos apróság. Bőrerszények, madártollak, kis csengettyűk – amik akkor sem szólaltak meg, ha lépett.

A nőt olykor, egy-egy lopott pillantással egy ifjú katona nézte. Társai megrovó pillantásokkal jutalmazták.

– Fiatalember, ne nézelődjön! – lépett oda a furcsa csapat vezetője. Magas alak volt, jó fejjel magasabb a fiatal férfinál. Szürke szeme szigorúan néztek le. Arcának jobb oldalán vékony fehér hegek húzódtak.

– Még a végén szerelembe esik, és dalokat költ, a fegyverforgatás helyett.

A háttérben halk kuncogások, torokreszelések hallatszódtak.

– Már az indulásunk óta nézi... Biztos nem ijedős az ifjú úr... – szólalt meg reszelős hangon a betyár, oda sem nézve. – Tudhatná, hogy nem az ő dolga figyelni, és védeni Kökényt...

– Anna – vágott közbe a nő, könnyű dallamos hangon. – Ejnye, kalapos uram, hát ilyen nehéz megjegyezni a nevem, még ennyi idő után is? Anyám anyja után... – ha tudná az ifjú Gara, milyen tüzes családból származom, biztos nem így nézne rám. Nem ily pillantásokkal méregetne titkon... – Ekkor fátyolos szemeivel a piros arcú, zavarba jött férfira nézett.

– Pedig otthon várják... No nem olyan valaki, mint én, de hát ő is Anna... igaz?

A katona arca lassan megnyúlt, szemei kikerekedtek a döbbenettől.

– Ne hagyja álmait gazdátlanul kóricálni... legény – mosolygott Anna.

– Elég! – csattant fel a vezető. – Még az kell nekem, hogy itt a nadrágjába csináljon az újoncunk.

– Inkább mondja meg, merre menjünk! – fordult a nő felé a tiszt.

– Egy pillanat... Kármán Hadnagy... ahogy kéri – válaszolt, és elsétált a csoporttól, magukra hagyva őket.

– Maga pedig fiatalember szedje össze magát! Maga egy remek céllövő, és tudtommal nem is gyáva, ezért is került közénk. Megmondtam, hogy ez nem egy átlagos csapat, titkos feladataink vannak, főleg felderítés és kisebb támadások… olykor nem minden napi körülmények közt... cserébe nem kell ágyúgolyók közt harcolnunk...

– Értettem... Igenis, Uram!

– Helyes.

– Uram, lehet egy kérdésem?

– Nem!

A beszélgetést lezárva a tiszt el is lépett a fiatal katonától, és inkább az erdőt szemlélte, amerre eltűnt Anna. Mintha magából a ködből bontakozott volna ki, egyszer csak felbukkant.

– Van egy üres tanya nem messze innét. Éjszakára jó lehet nekünk. Nincs senki élő ott... kifosztották.

– Akkor gyerünk! – adta ki a parancsot a magas férfi.

Hamar odaértek az említett tanyához. Rozzant kerítés mögött disznó és tyúkól árválkodott néma csendben. A széles udvar egyik oldalán csűr és is kukoricatároló ásítozott, a másik oldalon pedig egy hosszú ház nádtetővel. A házhoz közel egy kút fogadta a váratlan látogatókat. A káván vödör pihent.

A házban két szoba volt, egy-egy búbos kemencével, egy konyha és tároló helység. A szekrények ajtaja kitárva, polcaik üresek voltak. Se ruha, se étel. Semmi nem maradt.

– Akkor éjjelre itt szállunk meg. Kétóránként őrségváltás lesz! Az ifjú Gara kezdi majd. A nyavalyás köd minket is eltakar, de másokat is eltakarhat. Éber fül, éber szem! – adta ki a parancsot a tiszt. – Most nézzük meg a térképet!

Gyűrött szélű papír került az egykor étkező asztalként szolgáló bútor lapjára.

– Tímár és Kocsis! Maguk a környékben laktak valamikor, jöjjenek ide.

A két férfi odalépett az asztalhoz. Egyikük alacsony, borostás volt, amiért máskor, máshol megfeddték volna, de ez a csapat más volt. A másik, magasabb volt, mint a társa, de még így is alacsonyabb annál, aki odahívta őket. Szakállas, hideg tekintetű.

– Most itt vagyunk – mutatott a térkép egy pontjára. – Egy újabb üres tanya, a császáriak végeztek itt, de elvonultak innen, lentebb. Mindent kifosztottak. Viszont az utóbbi négy tanya is teljesen üres volt. Itt hagytuk a lovakat, két emberünkkel, aztán az erdőn át sorba vettük ezeket. Se ember, se kutya, se ló, de disznó... Semmi. És még mindig van pár erdei lak errefelé, ugye?

– Igen, hadnagy! Tőlünk északra még mindig van két tanya, az első félnapi gyalogút. A másik inkább egy, odébb pedig ugye falu is – mondta Tímár, az alacsonyabbik katona.

– Akkor elsőnek oda megyünk, ami közelebb van. Hátha találunk valamit, hogy miért ennyire üres minden errefelé. Jól van, köszönöm. Mielőtt teljesen besötétedne, menjenek egy kört a környéken, aztán pihenjenek. Emberek, takarékoskodjanak a fejadagjukkal, ha visszérkezünk a lovakhoz, lakomázhatunk. Az egyik kemencébe begyújthatnak, de óvatosan, nem szeretném, hogy kiszagolják, merre vagyunk. És most elmondom a felderítésünk részleteit.... is... Mint tudják, nem állunk túl jól. Az elveszített csaták nem csak azért nyugtalanítóak, mert hátrálni készülünk, hanem mert a felderítők is nyugtalan hírekkel érkeznek vissza – ha visszatérnek egyáltalán. Maguk – az ifjonc kivételével – már megtapasztalták, így vagy úgy, hogy mi áll a dolgok mögött. Most is ilyen dologgal fogunk szembekerülni. Tudjuk, hogy a lovak könnyen megtébolyodnak olykor, ezért sem hozhattuk már ide őket. Kökény Anna szerint más állatok is. Ki tudja, talán kutyák, farkasok... Nem tudom, mi vár ránk még, de legyenek résen. Felderítjük, megtaláljuk, és végeznünk kell minden veszélyforrással. A nő segít nekünk, a betyár őt védi, mi tisztogatunk... Maga pedig, Gara, mivel kiváló mesterlövész, a távolból tisztogat. Minden egyes talált lövése az életünket mentheti meg...

– De Uram, a köd... – hebegte a megszólított.

– A köd egy ideig csak köd... De a szél suttogása, majd elviszi... – suttogta Anna.

Gara szóhoz sem jutva, hangtalanul tátogott, majd összeszedte magát.

– Igenis, Kármán hadnagy úr!

– Akkor jól van! Takarodó lassan. Fényt óvatosan használjanak! – adta parancsba a hadnagy.

Gara csak nehezen tudott elaludni, az őrségbeli leváltása után, a kemény talaj nem zavarta, a katonai felszerelés pont elégséges volt erre, de a kint lévő köd nyomasztó volt. Az ablakon kémlelni a sötétséget, a ködöt és a szállingózó havat... Már-már hallucinálni kezdett, mikor leváltották.

Lassú sóhajjal merült végül fáradt álomba.

Kaparászás neszére ébredt. Valami a bezárt ajtó mögött, az udvaron kaparászott. Kábán nézett az őrhely felé, az ablak irányába, ahol nem volt senki... Felkelt és látta, hogy az őr nincs a helyén.

A többi társa mélyen aludt. Az ablakhoz lépett. Közben a kaparászás megszűnt. Már épp szólni akart a többieknek, amikor a lustán kavargó hóesésben egy alakot vélt látni. Elmosódottan látszódott, csupán szürke sziluettként hatott. Két oldalán két állatszerű valami.

Ekkor karcsú női kéz érintette meg a vállát.

– Látja, én mondtam, hogy ne engedje szabadon az álmait!...

Hátrafordult volna, de a két kisebb árny meglódult az ablak felé... Villámgyorsan, mégis hangtalanul... Csak közvetlen közelről látta, hogy farkasok... Csak akkor, amikor az ablak felé ugrott az első, egyenesen feléje.

Üvöltve ébredt volna fel, ha egy női kéz nem fogja be a száját. Vergődésére azonban, mindenki felriadt, valaki kezében a fegyverével...

– Látja, én szóltam – szólalt meg a kéz gazdája, a szőke nő. Majd el is engedte Gara száját és arrébb lépett. A betyár mellé, aki addigra a nő mellett termett.

– Mi volt ez? – kérdezte a hadnagy – És hova lett az őrszem? A rosseb ebbe a bandába!

Már az ajtóhoz lépett, amikor Anna megszólalt.

– Most ne menjen ki!... Már megtette, amit akart... Nincs itt, vagy legalábbis ő nem... De reggel... már nem lesz olyan erős...

– Mi a.... – A tiszt keze ökölbe szorult és remegett az indulattól. – Odakinn van az én emberem, és ne menjek ki?

– Csak ha harcolni akar...

– Akkor har....

– Tudom, csak idő kellett nekem ehhez... hogy ne vakon menjen ki... – vágott közbe a fiatal nő, és elővett egy szál gyertyát, és megelőzve a férfit, kinyitotta az ajtót, és kilépett a hóesésbe. Szorosan nyomában a betyárral.

A nő válláról lecsúszott a vastag szövésű, durva katonai kabát, és ahogy lépett, megszólaltak a kis csengettyűk az övén, amik eddig akkor szólaltak meg, ha sétált. De nem egy hangot adtak ki, hanem különféle ütemet és hangmagasságot, mintha külön-külön rázná valaki őket.

Bal kezében volt a gyertya. Jobb kezének tenyerét a kanóc fölé tette, és dúdolni kezdett. Majd jobb kezét, ahogy elhúzta a gyertyáról, az égni kezdett. Majd hirtelen

mintha eldobna valamit egy széles mozdulattal, a levegőben újabb gyertyák jelentek meg, egyre erősebben világítva, lebegve a sötétségben, egy pillanat alatt a ház és a kút körül majdnem nappali fényesség lett.

Gyengén, de látni lehetett a melléképületet és a kerítés bizonytalan körvonalát is.

A katonák gyorsan követték a betyár és a hadnagy példáját. Kis félkörben helyezkedtek el. Kezükben pisztoly volt.

Gere támolyogva állt meg az ajtóban. A tiszt csak hátramordult, anélkül, hogy hátranézett volna.

– Maga most ott marad, és figyel-tanul...

Kutyamorgás törte meg a téli csendet. A ködben és hóesésben iramodtak a katonák felé. Kuvasz, komondor, és más nagytestű keverékek. Fehér bundájuk miatt alig voltak többek, mint foltok. De a foltot el lehet találni. Eldörrentek a pisztolyok, és pár kutya el is terült futás közben, a lendülettől bukfencet vetve.

A betyár Anna előtt állt, de nem sütötte még el pisztolyait. Az egyik kutya irányt váltva a nő felé iramodott meg, ekkor sütötte csak el az egyik pisztolyát, amit rögtön el is tett, és villámgyorsan előkapta az egyik jókora kését.

Még két lövés dörrent, mikor is két jókora kutya elkapott egy katonát, és a földre teperve harapni kezdték, és vonszolni a többi társától távol.

Az egyik huszár kardját elővonva rontott a négylábúakra. Az egyik a combjába mart, de átszúrta a karddal. Addig a másik eb az arcát marcangolta a földön lévő férfinak, akinek lassan elhaltak a sikolyai.

A katonatiszt sem volt könnyebb helyzetben, két jó félmázsás kuvasz próbált a közelébe férkőzni. Ő is a kardjára támaszkodott immár.

– A másik pisztoly kellett volna… – köpte dühösen a szavakat.

Szeme sarkából látta, hogy egy harmadik kutya is feléje robogva ugrik a levegőbe. De egy dörrenés térítette el a testét, nagyot puffanva ért földet. És úgy is maradt.

A férfi nem mert hátra nézni, de tudta, hogy egy puska volt, és csak az ifjú volt olyan helyzetben, hogy leadjon egy ilyen lövést.

Eközben Anna dúdolt, és kezével irányította a fényeket. Mikor úgy látta, nem jön több állat, csak azok vannak az udvaron, akik velük harcolnak, megváltozott a dallam. A csengettyűk is más, gyorsabb dallamban követték. Baljában még mindig az égő gyertyát tartva, jobb kezével a támadó kutyák felé intett, és az addig lebegő gyertyák az acsarkodó kutyák felé vették az irányt. Mind a szabadon lévő, mind a katonákkal harcolók felé. Egyenesen a bundájukba csapódtak, és rögtön lángolni kezdtek.

Az égő állatok vonyítva az erdő felé kezdtek rohanni, de volt, amelyik vergődve esett össze, és nem érte el azt.

A katonák támolyogva álltak, és gyanakvóan méregették a környezetüket. Csak a zihálásuk hallatszott immár a téli sötétségben. Csak Anna kezében lobogott egy gyertya.

– Vissza a házba! – adta ki a parancsot a tiszt, kissé megtörten. – Mindenkit vigyünk be.

Anna a földön fekvő katonához sétált, a betyár szorosan követte, el nem téve kést és a másik pisztolyát. Odaérve letérdelt a fekvő testhez, majd megcsóválta a fejét.

– Segítsetek bevinni, ő már nem jön velünk!

Valaki lámpásokat gyújtott a házban, és előjött. Gere volt az. Remegő kezeiben, egy-egy lámpa volt.

– Boszorkányság... – suttogta.

– Látom, már kapiskálod... – vetette neki oda a tiszt. – Ezért jöttünk ide... hogy véget vessünk ennek...

– De hova lett az őrszem?

– Nem tudom, és azt sem hogy a mi boszorkányunk hogy nem vette észre.

– Nem vagyok mindenható, azt meghagyom a hívők számára... – szólt közbe a nő. – Nekem is vannak korlátaim, de még szerencse, hogy a fiatalember ilyen hangosan álmodik, lehet pont ez fedett fel minket. És ez is védett meg... Vannak, akik remekül értenek az illúziókhoz, az álmokhoz, a félelemkeltéshez... és ilyenek, nos imádják az élénken álmodókat...

– Az én hibám?

– Nem azt mondtam... Csak azt, hogy most már tudják, hogy itt vagyunk... Még óvatosabbnak kell lennünk... és, ha azt mondom, hogy...

– Értettem! Értem én az ég verje meg! De... de a fene essen bele a varázslatokba...

Ekkor a betyár odasétált a katonához és a vállára tette a kezét.

– Megértem, én is így veszítettem el pár kölyköt... Van amikor azt kell tenni, ami őrültség... De ettől még nem lesz jobb... Menjünk be!...

Komor, nyugtalanítóan csendes hangulatban telt az est többi része, a ház körül a tél elengedte terhét és hideg szél kergette a hópelyheket. Reggelre a köd eltűnt, és lábszárközépig érő hó takart be mindent.

Indulás előtt Anna bement az erdőbe, furcsa éneket hallott az elnyűtt csapat. Csak a betyár somolygott.

Rövidesen varjak jelentek meg, egyre több és több. A havas ágak lassan sötétleni kezdtek a madaraktól.

Anna visszatérve kissé fáradtan csak ennyit mondott:

– Erősítés... És egy felderítő.

Egy róka tűnt fel, a tanyától nem messze. Tömött bundája volt és a boszorkányt nézte egy darabig, majd elfutott.

A hó és az esti rajtaütés megnehezítette a csapat útját. Kevesebben voltak, a sérültek sem jöhettek velük. A hétből már csak négyen maradtak, négy harcos és a két különc útitárs. A boszorkány és kísérője elől haladt, a varjak pedig szinte fáról-fára követték őket. Olykor károgtak, de néma tömegük ijesztő volt. A róka néha-néha megjelent, hogy utána ismét eltűnjön.

Egyszer csak gyereknevetés törte meg a hóba érkező léptek zaját.

Mindenki megdermedt. A hang egy nagy szikla mögül jött, ami kitakarta a hang forrását. Az út mellett, pár méterre a csapat elejétől.

– Ezen át kell most esni – mondta letörten a nő –, és látnotok kell, mire is képes az ellenfelünk.

– Mi ez? – hebegte Gere.

– Inkább ki... – felette Anna szomorúan. – A róka szólt nekem, hogy itt lesz. Csak egy fegyver kell. Gyertek!

A kérésnek eleget téve az emberek követték. A szikla tetején árválkodó fa tar gallyairól hópernye szállingózott. A kétember magas kő takarásából lassan meglátták.

A fához kötözve. A ruhája véres volt, vágások nyomai borították a testét. Lilává vált ajkai félig nyitottak voltak, a belőle kicsordult vér az állára fagyott. Már nem is élhetett volna. Szemei üvegesen meredtek a világra. Fejét lassan mozgatta, mintha a léptekre figyelne, majd leejtette a mellkasára.

A csapatból egyszerre tört elő a döbbenet.

– Ne így, csak ne így halljon meg... – tört ki a tisztből.

Újabb gyereknevetés hallatszott. Most már nyilvánvaló volt, hogy a megkerült őrszem felől jön. A teste enyhén rázkódni kezdett. Majd hirtelen görcsösen megfeszült a teste, fejét koppanva vetette hátra, és száját kinyitva nevetett. De torkából gyerekkacagás tört fel. És ekkor meglátták – a nyelve helyén csak egy csonk volt.

Lövés dörrent. A golyó a homloka közepét találta el az egykor volt bajtársnak. Teste végleg elernyedt. Kármán pisztolytartó keze leesett.

– Ne maradjon így a teste...

– Nem fog – felelte a boszorkány, a tisztnek.

Ahogy a csapat elhaladt a holttest mellett, apró csengettyűk hangját lehetett hallani, és lassan tűzbe borult a meggyötört test.

Alkonyattájt értek a csendbe burkolózó tanyához. Nem sokkal a tanya előtt megjelent a róka. Illedelemes távolságból nézte a fáradt csapatott és farkával idegesen csapkodott.

– Itt lesz. A csűrben. És nincs egyedül – törte meg Anna a csendet.

– Remek, akkor készüljünk! – adta ki a parancsot a vezető. – Milyen vendégekre számíthatunk?

– Kutyák, de rájuk nekem lesz gondom. Pár emberszerű. És trükkök. Azok biztos lesznek.

– Nem lehetne felgyújtani az egészet?

– Mágiával? Nem. Arra biztos készült. A hó miatt meg mással próbálkozni... De amíg én a kutyákat foglalom le, addig nem tudok segíteni!

– Elég lesz, elég kell, hogy legyen... Ami a tervet illeti... – kezdett bele, miközben a kabátja alól előhúzott egy coltot.

– No lám, néha mégis jó fattyúnak lenni – suttogta alig hallhatóan Anna. – Nem csak az ifjú Gere szokott álmodni...

A kutyák egyszerre támadtak. Kéttucatnyian voltak. De őket is lassította a hó.

A huszárok legyező alakzatban nyomultak előre, de nem lőttek. Középen a vezető, oldalán pedig egy-egy csapattag. Hátuk mögül csengettyűk bonyolult dallama szólt.

Az ebek meg sem tudták közelíteni a katonákat. Sötét had borult rájuk. Több száz varjú esett a hó által lelassított állatoknak. Bár közülük is hullottak, a négylábúak ki sem látszódtak a fekete tollak alól. Így a katonák sértetlenül haladtak el a véres csata mellett. Pisztolyaik a csűr irányába mutattak.

Mögöttük káosz, vér és a levegőben bucskázó tollak.

Ekkor történt. Az egyik szárnysegéd csapdába lépett. A hideg fém mohón csattant a jobb lábára. Felüvöltött és elesett. Újabb vörös folt a hóban.

– Menjetek! – hörögte fájdalmasan.

Hirtelen falusiak rontottak ki a csűrből. Nők, férfiak, gyerekek. Kasza, kapa és némelyiknél kard volt.

A varjak károgása, a kutyák fajdalom vonyítása összekeveredett a hóban rohanó léptekkel.

„Ők már nem emberek, csupán bábok!" – hallották a fejükben Kökény hangját.

Eldörrentek a fegyverek. Két-két pisztoly.

Két felnőtt férfi került a huszárhoz közel, az eldobta a fegyverét és szablyát rántott. A magas vezető is így tett, de társa kiáltásra megállt.

– Elbírok velük, menj!

A tiszt a csűr immár nyitott ajtajáig ment. Mögötte zihálás és a fémnek feszülő fém hangja hallatszott.

A téli alkony tiszta eget adott, csupán kósza felhők narancsfénye takarta az a kevés fényt, ami bejutott az építménybe, amely így félhomályba burkolódzott.

Csintalan ámde gonosz gyermeki kacaj fogadta, apró lábak körbefutó hangja. A sűrű félhomályban felemelkedett valami, valami magas.

Trükkök... – hallotta újra a fejében.

Kétszer lőtt. De lentebb célzott, nem az árnyalak fejére. A gyermeki kacaj elhalt, a valami felvisított és visszabújt a homályba. Lőporszag terjengett a levegőben.

Neszezést hallott a szénatartó rész felől. Automatikusan elsütötte a hang irányában a fegyverét.

Gúnyos sziszegést kapott válaszul. Valami felé rontott, szalmabálákat döntve szét. Egy vékony öregember volt, sarlóval a kezében. Egy lövés is elég volt.

– Még kettő... Csak jó fattyúnak lenni – morogta dühösen.

Óvatosan elhúzódott a szalmabáláktól, az állások felé. Fent az egyik gerenda megreccsent. Éppen csak el tudott ugrani, miközben meghúzta a ravaszt. Valami keményen megütötte, és a csűr bejáratáig repült. Érezte, ahogy elroppannak a bordái. Sípolva szakadt ki belőle a levegő. Szédelegve kereste a fegyverét. Épp a markolatra fogott volna rá, amikor egy sáros csizma a kezére lépett. Egy imbolygó alak volt, elrongyolódott huszárruhát viselt.

Az alak épp lesújtani készült a kardjával. Mögötte, mint valami bábmester ott volt az ellensége. Az igazi ellensége. Egy nagyon öregnek tűnő nő. Vékony volt és magas. Ujjai végén inkább karmok görbültek, mintsem körmök. Nagy karvalyorra volt és gonosz mélyen ülő szemei. Mintha vérzett volna a válla.

A csizmás láb még jobban ránehezedett a kezére. Majd minden egyszerre történt.

A csűr bejárata felől hangos csengettyűszólam erősödött fel hirtelen a semmiből. Egy balta csapódott a tiszt kezét taposó alak fejébe, aminek ereje rögtön le is terítette a támadót. Keze a pisztoly markolatára fonódott. Egy csengettyűkkel teli öv repült el felette, hangosan zenéltek és vibráló, erős fényt árasztottak. Ennyi elég is volt neki. Tüzelt.

Az öreg nő egy pillanatra úgy tűnt eldől, derékból hátrahanyatlani látszott, de felegyenesedett.

Anna öve, ami a rútság elé érkezett, jókora fénykört varázsolt és jól láthatóvá tette azt. Fekete csipkés ruha volt rajta, prémes, vastag gyapjú köpeny libbent meg.

Egy újabb lövés dörrent. Egy puska hangja.

Vérvirág növekedett gyorsan az öreg nő mellkasán, kezét odaszorította, ujjai közt vér buggyant ki, magas hangon felsikított és gyorsan ki kezdett hátrálni a fényből a csűr sötétjébe.

Kármánt erős kezek kapták fel a talajról és a bejárat felé húzták.

Anna lépett el mellette. Szomorú, halk dallamot dúdolt, amely egyre erősödött és mélyült.

Miközben a betyár húzta, látta a fiatal nőt, ahogy az öve felé sétál. Nem sietett. Majd megérkeztek a varjak, olyan közel repültek el mellettük, hogy egész testén érezte a tollaik közelségét.

Anna a sötétség felé mutatott és a varjak mind odazáporoztak.

A betyár még mindig húzta. Nem értette miért. Fel akart állni.

– Nem, itt véget ér a maga szerepe. A terv sikerült, a fiú tényleg remek lövő. Csak kár, hogy nem a fejét találta el.

– De mit... akar... Anna...

– Trükkök... – felelte a betyár szomorkásan. És elengedte.

A katona a hóba esett. Felkelt volna, de a bordái nem engedték csak felkönyökölni. Érezte a hideget, érezte a havat a nyakában, a kezén. Látta a csűr mögött húzódó vékony narancsszín eget.

És hallotta, ahogy a varjak hadakoznak, kárognak, és valami visít.

A fiatal boszorkány kezében egy gyertya jelent meg.

Már nincs, ami védje az öreg banyát, de bent kell valakinek tartania... Ez volt Anna kisasszony végső terve... A magáé mellett.

A katona a fájdalmai ellenére is felugrott volna, de erős kéz tartotta vissza.

Egy pillanat alatt számos gyertya jelent meg a vékony nő körül, bevilágítva mindent.

A varjak közül egy széttépett arcú, félszemű öreg nő bukkant elő fájdalmasan és dühösen visítva.

A gyertyák a szalmabáláknak, a gerendáknak, a varjaknak vágódtak. Egyszerre lobbantak hatalmas lángra. A csűr ajtajai maguktól zárultak be.

A huszártiszt ekkor veszítette el az eszméletét.

* * *

– Hát így történt... – fejezte be történetét Kármán. Az ifjú Gere maradt, az öreg huszárom, aki kint a két földművessel harcolt, a másik vérmérgezést kapott a csapdától. A láz elvitte. A betyár, azaz Sobri Jóska pedig, magam sem tudom miért, a mai napig velünk maradt. Mintha várt volna magára. És jómagam. De így ért véget az ő története. Így végződött az ő terve. Így halt meg Kökény Anna, 1848 hideg telén.

A hadnagy egy fatörzsnek támaszkodott, pipáját tömte. Gere fejét enyhén lehajtva ült egy rönkön, combján keresztbe egy puska pihent. Mellette a hóban egy csomag volt kibontva, a textílián egy viharvert, itt-ott megfeketült, pár csengettyű volt, zsinórra fűzve. A betyár megszokott csöndességében mellette állt.

– Erre lett volna kíváncsi? Itt történt, és ott van a leégett csűr. Az az apróság valahogy megmaradt. Nem tudjuk, miért és hogyan. Miért volt kíváncsi rá? Ismeri talán? Kaptam értesítést, hogy az új csapattal jön majd. De magáról csak azt tudom, hogy Vadonynak hívják. Hogy három napja velünk van, szótlan és ide akart jönni. Hogy ismerni akarta a történetét. Ismerte talán Annát? Meg sem pihentünk, négy hét telt el azóta... azóta... hogy itt... Még egyszer megkérdem. Ismerte Annát?! – kérdezte a huszártiszt.

A férfi sötét, vastag kabátot viselt, kigombolva. Nem érdekelte a hideg. Magas volt, bár inkább vékony, mintsem sudár. Arca kortalannak tűnt. Szemei kékek voltak. Haja fakó szalmaszínű, ami a válláig ért, enyhe hullámokban. Magánál is magasabb tiszafabotra támaszkodott.

Lassan Geréhez sétált. Belenézett a szemébe. A kezét kérlelően a kis hangszerek felé nyújtotta.

Gere maga sem értve miért, akaratlanul is a férfinak adta.

Az lassan feltekerte a bot végére és hátrafordítva a férfiaknak elsétált. Csak a léptei ropogtak a hóban, mást nem lehetett hallani.

– Az utóbbi napokban nagyon szétszórtak az álmaik, kérem, tényleg vigyázzanak rá, könnyen zűrt okozna, ha kiderülne pár dolog. A nagy embernek vigyázni kell a hírnevére. Hiába fogja azt üzenni, újra csatába kell menni, hogy elfogyott a regimentje.... Ha kiderül, hogy van egy fattya... nem vetne rá jó fényt. Bár úgy tűnik néha, tényleg megéri fattyúnak lenni, ha olyan hasznos fegyvert kap az illető, mint ön, hadnagy.

Egy pillanatig döbbent csend ülte meg a levegőt. Majd a betyár hangosan felnevetett. Gere félrenyelt.

A huszár keze megállt pipatömés közben. Ellépett a fától és szürke szemét a távolodó alak hátába fúrta, mintha át akarná döfni vele.

– Még nem válaszolt! Miért volt kíváncsi a történetünkre?

– Nem a magukéra, csak egy emberére. A testvéremére... Kökény Anna történetére...

Claudius Oltarimanus

A nyugdíjas kiborg – I. rész

Inotai Kázmér fogvacogva ébredt fel. Miután kinyitotta a szemét, kénytelen volt megállapítani, hogy a lábfejeit már megint elfelejtette bebugyolálni a takarójába, így azok most vádlón néztek farkasszemet az öregemberrel.

– Mit bámultok?! – rivallt rájuk az öregember. – Az öreg ketyegőm már nem tud annyi vért pumpálni belétek, hogy melegen tartson benneteket ebben a fűtetlen szobában!

Hasra fordult, majd a jobb kezével benyúlt az ágya alá, hogy kibányássza a házi papucsát, amelyet az előző este rúgott be oda. Maga elé dobta őket a földre, majd, mikor beléjük akarta dugni a lábát, a baloldali papucs hirtelen egy Auerbach szaltót ugrott a levegőbe, majd jó másfél méterrel odébb landolt a padlón. Hamarosan a jobb oldali papucs is követte példáját.

– Benneteket meg mi lelt?! – kérdezte csodálkozva az öregember, hiszen ilyet azelőtt még sohasem tapasztalt.

– Büdös a lábad, büdös a lábad! – kiabált a baloldali papucs.

– Mosd meg bőrbarát pH értékű szappannal! – kontrázott rá a jobboldali papucs.

– Most mit szívattok?! – kiabált az öregember. – A lábam eddig sem volt rózsaillatú, mégsem csináltatok ilyet azelőtt!

– Ez igaz, de azóta kiokosodtunk! – felelte a baloldali papucs.

– Tegnap láttuk a TV-reklámot a bőrbarát pH értékű szappanról, amely antibakteriális hatása révén elpusztítja a bőr felszínén található baktériumokat, amelyek anyagcseréjük révén vajsavat termelnek! – szólt a jobboldali papucs.

– A vajsav pedig rosszul szellőzött lábfejen könnyen bebüdösödhet! – mondta a baloldali papucs.

– Majd adok én nektek antibakteriális hatást! – kiabált Kázmér, és rájuk rontott.

Ekkor a papucsok ismét leírtak egy Auerbach szaltót a levegőben, és Kázmér háta mögött értek földet. Kb. tíz percig zajlott ez a meddő küzdelem, aztán Kázmér kitalálta, hogy ha a vastag, bolyhos padlószőnyeg felé tereli a papucsokat, akkor a süppedős felszínen talán nem lesznek annyira ugrálós kedvükben. A számítása bevált, és a szőnyegen könnyűszerrel „nyakon csípte” a szökevényeket.

– Az anyátokat! – lihegte Kázmér. – Rajtam nem fogtok ki! Ha annak idején nem veszlek meg benneteket Ernő bácsitól, a temetkezési vállalat nyugalmazott halottbúcsúztatójától, már rég a szeméttelepen rohadnátok! Úgyhogy kétszer is gondoljátok meg, mielőtt elkezdenétek finnyáskodni! Ami pedig az antibakteriális szappant

illeti, egész életemben jól elvoltam nélküle, és eszem ágában sincs vénségemre beszerezni valami új flancot.

Ekkor a szomszéd szobából hirtelen léptek zaja hallatszott, majd belépett az ajtón Kázmér idősebbik fia, Tibor

– Papa! – kiáltotta. – Gyere velem a műhelyembe, megmutatom a legújabb találmányomat!

– Már megint milyen hülyeséget találtál ki, édes fiam?

– Mindjárt meglátod!

Tibor gyerekkora óta lelkes feltaláló volt, ámbár eddig nem sok sikerben volt része. Legnagyobb sikerét eddig azzal a távirányítós lifttel érte el, amelyet az előttük álló platánfára erősített, hogy lehozza onnan a szomszédasszony ott ragadt kiscicáját. A cica végül keserves nyávogások közepette került vissza jogos tulajdonosához. A műhelyben Kázmér egy csomó aprócska lehallgatókészüléket látott halomba rakva az asztalon.

– Mik ezek, édes fiam?

– Mobiltelefonokhoz készített poloskák! Most viszem ki őket a zsibire eladni. Gazdagok leszünk papa!

– Ugyan már, fiam! Kinek van ilyenre szüksége?

– A titkosszolgálat biztos tudná hasznosítani!

– Hát ez jó! – nevetett Kázmér. – Mi közöd van neked a titkosszolgálathoz? Ők is járnak a zsibire árulni, vagy vásárolni?

– Már írtam levelet a Belügyminisztériumnak, amelyben leírtam a készülék működési elvét.

– És te olyan ökör vagy, fiam, hogy mindenféle szabadalom nélkül világgá kürtölöd a találmányodat? Simán lenyúlják az ötletedet, és zsebre rakják a bejövő lóvét, amely téged illetett volna! Annyi eszed már igazán lehetne, hogy levédesd a művedet!

– Csillapodj, papa! Először a zsibin végzek előzetes piackutatást, hogy mennyire lennének kelendők a poloskák a nép egyszerű gyermekei között. Lehet, hogy a civil szférában is kelendőnek bizonyul. Érzem, hogy ez a találmányom nagy durranás lesz!

– Nagy durranás, nagy durranás! Mindig ezt mondod! Ideje lenne már valami hasznos dolgot is kitalálnod, fiam!

– Konkrétan te mit tartasz hasznos dolognak? Mit kellett volna feltalálnom?

– Izé… mondjuk a… fagyasztott pipihusit! – dadogta Kázmér, majd kisietett a műhelyből.

Tibor vállat vont, majd a poloskáit egy műanyag zsákba rakta.

– A papa ért hozzá, hogyan keltsen életundort az emberben!

Tibor utálta a csirkét, mert kicsi korában boldogult anyja a szeme láttára kopasztott meg egy példányt, majd sorra megmutogatta a belszerveit Tibikének. Az anatómiaóra végül hatalmas hányásba fulladt.

Tibor belebújt a fekete bőrkabátjába, vállára dobta a műanyag zsákját és szapora léptekkel a zsibi irányába indult.

Eközben Kázmér odaért a kisebbik fia szobájának ajtajához.

– Jenőke! Kelj fel! – kiabálta.

– Mi az? – hallatszott egy álmos hang odabentről.

– Ebédre paprikás krumplit főzök. A konyhában a mosogató alatt találsz egy vödör krumplit. Hámozd meg és vágd darabokra! Addig én lemegyek a pincébe a zöldségekért.

Hogy Jenőke mennyire örült a reggeli ébresztőnek, azt Kázmér már nem tudhatta meg, mert habozás nélkül a pince felé indult. Mielőtt a házból kilépett volna, cipőt húzott, a szemtelenkedő papucsokat pedig ledobta a bejárati ajtó mellé. Mikor Kázmér kiment a házból, a baloldali papucs megszólalt.

– Te még emlékszel Ernő bácsira?

– Hogyne! – felelte a jobboldali papucs. – A jobb nagylábujja deformált volt, mert rosszul forrt össze egy munkahelyi baleset után.

– Miféle baleset volt az?

– Tizenkét évvel ezelőtt búcsúztatta Romhányi Árpád TSZ elnököt. A szertartáson rosszul ravatalozták fel a halottat, ezért mikor Ernő bácsi elhaladt a ravatal mellett, a koporsó lecsúszott az állványról és telibe találta Ernő bácsi nagylábujját. Pont, ahol kell: a körömágynál! Szerencsétlen temetőlátogatók még a szomszéd parcellában is hallották az üvöltését.

– Fölöttébb kellemetlen! – ismerte el a baloldali papucs.

Amíg a papucsok diskuráltak, addig Inotai Kázmér a pincelejárat félhomályában haladt lefelé. Hirtelen eszébe jutott, hogy tulajdonképpen mind a hárman az ő nyugdíjából élnek.

„Istenem, mi lesz a családommal, ha meghalok?" – gondolta mélabúsan. „Kíváncsi lennék, hogy mire jutnának nélkülem!"

Meglepetésére az ajtót nyitva találta, a pincében pedig egy különös idegen tartózkodott. Az idegen egy harminc-öt év körülinek látszó, talpig feketébe öltözött férfi volt. Hosszú, fekete haja a vállát verdeste. Sötétbarna szemeiben különös, hideg fény csillogott, és amikor elmosolyodott, Kázmért önkéntelenül is kirázta a hideg.

– Ááá, Inotai úr! – szólott az idegen. – Már vártam magát! A paprikás krumplihoz való zöldségekért jött?

– Igen! – szólt meglepve Kázmér.

– A vöröshagymái már kissé megfonnyadtak ebben a dohos pincében. Ebbe a papírzacskóba gyűjtöttem önnek a legszebb darabokat. A másik zacskóban pedig szegedi csípős paprikapor van. Első osztályú áru! Garantáltan míniummentes – vigyorgott kajánul az idegen.

Kázmér annyira meglepődött, hogy még az ilyenkor nyilvánvalónak tűnő kérdések sem hagyták el az ajkait.

– Izé… köszönöm! – hebegte.

– Jöjjön, visszakísérem a szobájába! – ajánlkozott fel az idegen. – A maga helyében én javítanék a pince szellőzöttségén. Ezek a földszinti ablakok nem biztosítanak elegendő friss levegőt az itt tárolt zöldségei számára. Tibor ügyes fiú. Biztosan tudna csinálni ide egy szellőzőberendezést.

– Honnan tud ennyi mindent rólam? – bukott ki a kérdés Kázmérból.

– Mondjuk, hogy egy régi ismerőse vagyok!

– Ismerősöm? Sosem láttam magát!

– Az meglehet – felelte az idegen. – Én viszont az ön születése óta figyelemmel kísérem minden mozdulatát.

– Az lehetetlen! Hiszen sokkal fiatalabb nálam! Akár a fiam is lehetne!

Az idegen férfi erre a kijelentésre vérfagyasztó kacajban tört ki, miközben visszatértek az öregember szobájába.

– Igyekszem formában tartani magam – válaszolt gúnyosan. – Az én munkámhoz elengedhetetlen a jó kondíció és a szellemi frissesség.

– Miért, maga mivel foglalkozik?

– Türelem, Inotai úr! Mindjárt megtudja! Miről is morfondírozott ön a pincébe menet?

– Arra gondoltam, hogy mi lesz a családommal, ha már nem leszek.

– Bingo! Ha gondolja, én hozzásegíthetem e talány megfejtéséhez.

– Hogyan?

– Ostoba vénember! Még mindig nem jöttél rá, hogy ki vagyok?

– Csak nem a…

– De igen, Inotai Kázmér! A Halál vagyok! És a lelkedet most magammal viszem!

– Vá… várjon egy percet, tisztelt Halál úr! Tudom, hogy már úgysem húzhatnám sokáig, de…

– Mit de?!

– Holnap hozza a postás a nyugdíjamat! Nem halaszthatnánk el a halálomat addig, amíg át nem veszem a pénzt? Legalább a gyerekeimnek legyen egy kis zsebpénzük pár hétig!

– Ide figyelj, Inotai Kázmér! Én a Halál vagyok, nem pedig valamelyik féleszű hitelezője! Velem nem szokás alkudozni! Ütött az órád, Inotai Kázmér! Most magammal viszlek!

– Hát jó! – válaszolt Kázmér beletörődve.

Azzal fogta magát, és meghalt. Kisvártatva Jenőke panaszos hangja hallatszott a szomszéd szobából.

– Papa! Papa! Meghámoztam, és darabokra vágtam a krumplit!

Miután válasz nem kapott, belépett az öreg szobájába.

– Papa! Kelj fel! – rázta meg a vállát. – Csináld meg a paprikás krumplit!

– Apád alszik! Hagyd pihenni! – szólt a Halál. – Csináld meg te a paprikás krumplit!

– De uram! – szólt Jenőke. – Én nem tudom, hogyan kell csinálni!

– Nem nagy ördöngösség! – felelte a Halál. – Majd segítek!

Azzal a Halál átkísérte Jenőkét a konyhába.

– Először is! – magyarázta a Halál. – Megpucoljuk a vöröshagymákat, és apró darabokra kockázzuk őket!

– Nem túl vidám munka! – nyafogott Jenőke.

– Kuss! – förmedt rá a Halál. – Anyád nagyon elkényeztetett, amíg élt! Ez a te nagy bajod! Legfőbb ideje megtanulnod egyedül fingani, édes fiam! A hagymát majd én elintézem! Te addig pirítsd meg a szalonnadarabokat a lábasban!

Jenőke nem okvetlenkedett többet, így rendben, terv szerint haladt a munka.

– Így ni! – öntötte bele a Halál a hagymadarabokat a lábasba. – És most kevergesd, míg üveges nem lesz a hagyma!

Telt-múlt az idő, egyre-másra kerültek bele a paprikás krumpli összetevői a lábasba, míg végül ínycsiklandozóan illatozott, készre főzve a gázlángon.

– Látod, Jenőke, tudsz te, ha akarsz! – nyilatkozott elismerően a Halál. – Úgy látom, hogy nem tunyultak még el az agysejtjeid az egyetemen.

– Ön mindent tud rólam? – kérdezte bátortalanul Jenőke.

– A te életed előttem nyitott könyv! Bár azokat a nehezen értelmezhető romantikus érzelmeidet a cipőkanál iránt nem nagyon tudtam hova tenni.

– A cipőkanál már egy régi történet – szólt ábrándosan Jenőke. – Azóta már kiábrándultam belőle.

– Milyen szakos is vagy az egyetemen?

– Magyar-filozófia.

– Nos, az ott tanultak biztosan segítenek feldolgozni a kiábrándulás traumáját – szólt a Halál ábrándos derűvel. – De most már mennem kell! Viszlát Jenőke!

– Találkozunk még?

– Ez olyan biztos, mint a Halál! – kacagott förtelmesen a Halál, majd eltűnt.

Hideg fuvallat söpört végig a konyhán, amelybe Jenőke beleborzongott. Egy pillanatra mintha az apja képe jelent volna meg neki, de aztán ez a látomás is köddé vált.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a simagöröngyösi zombi apokalipszis neked szól!

A két kötetes antológia ingyenesen, több formátumban letölthető: http://www.zombiapokalipszis.hu

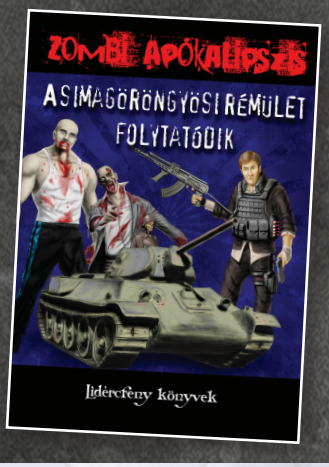

SzaGe

Halloween véget ér / Halloween Ends (2022)

Szép csendben beszivárgott kicsiny országunkba a Halloween ünnepe. Van, akit nem zavar az efféle „ünnepnapi reform”, és van olyan, akinek nem nyerte el a tetszését ez az eredetileg kelta hagyomány. És olyan is van, akinek más ugrik be eme szó hallatán, mégpedig egy 1978-ban bemutatott horrorfilm. John Carpenter, az eredeti Halloween rendezője boszorkányosan bevezette a nézőket a maszkos gyilkos ámokfutásába, ezzel együtt Michael Myers örökzöld ikonná vált a slasher mesterek színpadán. Sőt, a film zenéje is becsületesen felmosta velünk a padlót, melyet szintén Carpenter úr komponált, és napokig képes volt duruzsolni az ember fülében.

Myers csendben, szavak nélkül végzi a munkáját. Kedvenc konyhakése rendíthetetlenül engedelmeskedik kezében, de a fojtogatást sem veti meg. Ereje felér két megtermett emberével, és futhatsz bármilyen gyorsan, akkor is utolér. Néha szuszog, ha éppen őt vágják, ütik, szúrják, vagy esetleg égetik. Már gyerekkorában megízlelte a gyilkosság démoni aromáját, amikor is nővérét lekaszabolta. Myers ekkor hatéves volt. Ezután másfél évtized múlva megszökött a szanatóriumból, ahol kezelték. Haddonfield kisvárosa éppen a Halloween ünnepére készült, de senki sem sejtette, hogy egy valódi veszedelem sétálgat majd a házak közötti félhomályban. Végül egy fiatal nő, Laurie harcias ellenállásának köszönhetően Myers „meghalt”, mégis eltűnt a helyszínről. Legalábbis egy időre. A 2018-ban megjelent Halloween – kukázva az azóta megjelent részeket – innen veszi fel a fonalat Jamie Lee Curtisel (Laurie) és Nick Castlel (Michael Myers), akik eredetileg is főszereplői voltak John Carpenter zseniális rémálmának. A közönség és a kritika egyaránt pozitívan reagált rá, és szórakoztató, de mégis középszerű horrorfilmet gyártottak. Anyagilag viszont busásan megérte, legalábbis a számok ezt mutatták.

Szükséges megjegyeznem, hogy a 2007-ben megjelent Rob Zombie-féle Halloween reboot – véleményem szerint – nagyszerűen sikerült, ám Rob úr a 2009-es folytatásával teljesen a földbe tiporta gyermekét, mondhatni a saját konyhakésébe dőlt bele, és ismét ráesett évekre a páncélszekrény Michael Myers aktájára. A buktának számos oka volt, de legfőképpen az, hogy túlmisztifikálták Myers lelkivilágát, ami végett megfeledkeztek arról, hogy mi a lényege egy ilyen horrorfilmnek.

A Halloween 2018-as vérengzése mára trilógiává bővült, és David Gordon Green (Ananász Expressz, Beavatás) ült mindhárom rész direktori székében. A második rész, mely a Gyilkos Halloween (Halloween Kills 2021) néven

futott, nem igazán nyerte el a rajongók tetszését. Többek között az enyémet se. Myers-ből olyan gyilkológépet faragtak, aki szinte már a természetfeletti kategóriába sorolható. Röhejes jelenetekkel zsúfolták teli, mintha egy ötéves kisfiú írta volna a forgatókönyvet. Lerítt az egészről, hogy nem gondolták komolyan, és a hatásvadászat oltárán el is vérzett a produkció. Ráadásul történetileg kísértetiesen hasonlított Freddy Krueger megszületéséhez, akit szintúgy a felbőszült tömeg önbíráskodása kísért a halálba. Ezzel Gordon úr és kis csapata ugyanabba a „hibába" esett, mint Rob Zombie – majdnem – művészfilmes folytatása. A különbség csak az, hogy a jogok felett bábáskodó Miramax/Blumhouse stúdiók végül engedélyt adtak a lezárásra.

A Halloween véget ér (Halloween Ends, 2022) kétségtelenül megpróbálta kiköszörülni az előző rész csorbáit. A film első felében bevezetett új, és a meglévő karakterek tökéletesen illeszkednek Haddonfield megzuhant lelkiállapotához, hiszen Michael Myers nyakmetszős hozzáállása örökre lenyomatot hagyott az ott élő emberekben. Ám a kérdés még mindig a nézők fejében motoszkálhat, miszerint kedvenc gyilkosunk hogy a fenébe élte túl a rá mért csapásokat. Erre a választ itt sem fogjuk megkapni, helyette egy úgynevezett alternatív történeti megoldással álltak elő az írók. Ez jó ötletnek tűnt eleinte, az időt lehetett vele húzni, de sajnos a kivitelezése már sok kívánnivalót hagyott maga után, és kiszámíthatóvá tette a finálét. Ráadásul ezzel próbálták szőnyeg alá seperni azokat a kérdéseket, melyek Myers túléléséhez köthetőek. Ám ha elfogadjuk a tényt, hogy anno Jason Voorheest (Péntek 13) se lehetett agyoncsapni, akkor az a recept, mely halhatatlanná tette, itt is működhetett volna. Ezek után a néző jogosan érezheti magát átverve. Kétségtelen, hogy Laurie (Jamie Lee Curtis) a legnagyobb kérdőjel a történetben, hiszen nyugdíjas létére kaszkadőröket megszégyenítő mutatványokat élt túl. Mondhatni erején felül teljesített. Ennek oka van, hiszen Myers legyengülve is túlságosan erős ahhoz, hogy simán a földbe lehessen döngölni, ezért

szükségszerű Laurie lelki és testi felturbózott karakterfejlődése. Az efféle talentumok emészthetősége kérdéses, és megnehezíti a szereplőkkel való azonosulást. Ha valaki azt mondja, hogy a Halloween véget ér mellékvágányra futott ezek miatt, nem áll messze az igazságtól.

A történet négy évvel az előző rész után játszódik. Laurie és unokája, Allyson megpróbálja elfelejteni a múltat, ám a normális életvitel nehézkes a megviselt haddonfieldi polgárok között. Eközben Corey, akire a város véres rongyként tekint, mert volt egy félresikerült gyermekfelügyeleti balesete, szörnyű felfedezést tesz, mely alapjaiban megváltoztatja őt és a körülötte lévők életét.

Végeredményben látványos Michael Myerst kaptunk David Gordon Green trilógiájában, mely messze a legjobban mutatott a vásznon mind közül, de lássuk be: ez édeskevés a boldogsághoz. Ez csak annyira elég, hogy középszerűen ledaráljják az egyik legjobb horrorikon legendáját. Mindenesetre nem bántam meg, hogy szántam rá időt, de nem fogja mindenki tetszését elnyerni. Főleg a régi horrorfilmes veteránok fognak magukban köpködni, és ha így van, akkor ezt 100%-ban megértem…

(Ha magyarok forgatták volna eme befejező részt, akkor Myers valószínűleg a rémfán végezte volna egy pálinkagőzös disznóvágás keretein belül. Nekem legalábbis ezt sugallta valami, miután a stáblistát olvasgattam.)

Craz

Lepenski Vir

hétezer évvel ezelőtt (plusz-mínusz négy hónap)

Nem jönnek a halak.

A kis Kala, amikor legelőször találkozott eggyel, úgy gondolta, szörnyet látott. Persze neki az a hal hatalmas lehetett, bár nem volt túl megtermett példány. Sőt, az öregek szerint egyre kisebbek jönnek, egyre kevesebben. Talán az előbbi állításukat csak az idő múlása okozza, az a jelenség, hogy nekik, véneknek – ahogyan Kala is hívja őket mostanában – az elmúló évek bizonyos dolgokat megszépítenek, felnagyítanak, más történéseket pedig homályosítanak, leereszkedő ködlepel mögé bújtatnak. Viszont meglehet, szokásos évi útjuk során tényleg kevesebb óriás vándorol el mellettünk felfelé a folyón mostanság.

Talán túl mohóvá váltunk. Talán túl követelődzővé. Hiszen egyre több éhes hasat kell jóllakatni, egyre terjeszkedünk mi is a folyóparton. Új házak nőnek a széleken, új családok kezdik reménytelve életüket.

Felborult volna az egyensúly? Mint amikor túl sokan szállnak egyszerre egy csónakba, ami először csak meginog, később küszködik, majd elsodorja az ár, és végül elsüllyed.

Felhő árnyéka suhan át a réten, a madarak elhallgatnak, talán az eljövendő vihar szelét érzik ők is.

A partra sétálok, majd megállok végignézve a folyón a láthatárig. Itt van velem. Kőbezárva. Fogadd áldozatom! Megteszem, igen, meg, amit most kívánsz tőlem.

A szobrot két tenyerembe szorítva merítem a vízbe. Érzem, valami közelít. Lassan indulok beljebb, a folyó előbb lábszárközépig ér, majd térdig, derékig. Innen már gyorsan mélyül. Felfekszek a víz színére, lassan sodor az ár. Elmaradnak a parti fák, hogy újabbaknak adják át helyüket. Lassan, mélyeket lélegzek, és belekezdek a szertartásba.

Az idő mintha megállt volna. Lágyan ringatnak a habok. A szobor jobb kezemben lebeg mellettem, érzem a hívását. Nagyot sóhajtok a friss levegőből, utána lemerülök a víz alá.

Néhány pillanatig süllyedek, majd valami hozzám simul.

.....

Jönnek a halak!

A hírt Kala hozza másnap reggel. Már nem fészkel a kétség, mindenki mosolyog.

Tudtad, hogy a Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg?

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

edwardhooper

Feledni bút

Feledni bút,
Vigadni napestig,
Hullámok hátán ringani,
S belemerülni
Egy tavaszi mezőbe.
Szólni csendesen,
Hallja csak mindenki,
A fényt szórni szerteszét,
S áztassa lelkemet
Az őszi eső.

jocker

Bízok

Igen fáj sikertelenségem,
De tudom, rossz korban születtem.
Bízok, majd lesz valahogy.

Születhettem volna ez előtt,
Pont száz évvel… sokkal ez előtt.
Bízok, majd lesz valahogy.

Úri világ volt... és kellemes,
Magamfajta benne sikeres.
Bízok, majd lesz valahogy.

Ott számított ész, úri modor,
Ki lehetett ugrani sorból.
Bízok, majd lesz valahogy.

Ma társadalom csak széthullik,
Emberi érték végleg kopik.
Bízok, majd lesz valahogy.

Eldurvult, gépies lett élet,
Megszűnt minden, mi meghitt szeglet.
Bízok, majd lesz valahogy.

Mi tartja össze embereket?
Nem értékeli értékeket!
Bízok, majd lesz valahogy.

Életem igen sikertelen,
PLB, de folyvást rágódók életen.
Bízok, majd lesz valahogy.

Budapest, 1997. november 29. – Kustra Ferenc József

angyalka146

Credo

Ó, Fájdalom!
Légy társam
földi poklomban,
égi szenvedésemben!
E romlott, bűnös életben
faragjunk együtt értelmet,
az elmúló Mindenségben
ez szolgálja javunk!

Erdős Sándor

A legyek ura

Ülök csendben kint a réten,
nyugtom lesz itt, azt remélem.
Hát, úgy tűnik, hogy tévedek,
mert körbe vesznek a legyek.

Szemtelenek ez a fajták,
az embert csak megzavarják.
Hiába száll gondolatom,
megzavarja légyuralom.

Hess ti innen, menjetek már,
ihletem már csak poroszkál.
Így hogy írok most verseket,
ha megzavarnak a legyek?

Az indulat csak nő bennem,
valamit most már kell tennem.
Ebrúdra az összes léggyel,
csapkodom hát őket kéjjel.

Ha nem hagytok, meghaltok ám,
nem szálltok már többet reám!
Átmentek a túlvilágra,
ott majd szállhattok hiába.

Angyalszárnyat ti nem kaptok,
mert engem békén nem hagytok.
Közel van a folyópart is,
beleesik minden bugris.

Vízbe estek hát a legyek,
most már esélyük is lehet
kijutni a temetőbe,
az égi hal legelőre.

bel corma

A fájdalom tőrei

Holdszínű hullámba álmodott fájdalom,
vad, hűvös pengéje áthatol álmomon.

Türkizkék tőrnek bánat szülte lángja
most forró testét múltamba zárja.

Dérlepte acél majd megcsókol lágyan,
s tompa fényével megfojtja vágyam.

A legvégső csak egy gyönyörű nő álma,
ki tőrével szívem kapuját bezárja.

Norton

A robotcsirke

A lexikonba nincs találat,
mert ő nem egy háziállat.
Lényét biz a gonosz szülte,
korunkba a Skynet küldte.

Őt nem vezetik pórázon,
élő szövet a fémvázon.
Sosem lehetsz elég fürge,
ha lecsap rád a robotcsirke.

Feléd, mint a zerge szökell,
szemeiből lézer lövell.
Lerobbantja vele fejed,
temetőben leled helyed.

Karmával a torkod metszi,
szanaszét spriccel a vér,
csőre, mint a tőr döf beléd,
s nem lüktet már benned ér.

Útját csak a hullák jelzik,
sosincs benne kímélet,
„Connor”, „Béla”, mit se számít,
egyikükben sincs élet.

Semmivel se tudsz rá hatni,
gyűlöli a virágot,
bármerre tart, pusztulást hoz,
kiírtja a világot.

Gonosz lénye tűzben fogant,
Itt van most egy jó tanács:
Menekülj, ha jön a csirke,
mert nem lesz már több folytatás!

csabi6669

Titok a vérben

Szomorú történet jutott eszembe mára,
keserves felleg borult családjára.
Mikor elmentek, s egyedül maradt magába,
nem volt támasza, s hiába…
Senki sem figyelt reája,
kicsi volt már rá csizmája s kabátja.
Nem tudta, mi másé, és mi sajátja,
s bolyongott a szenvedő homályba…

atesz990

Bárhogy...

Vállad harapva,
Ajkad reszketve.
Hideg futkosson rajtad,
Mondja a vers: így kívánlak.
Nem mondhatom el, míg
El nem jut hozzád máshogy,
De oly vadul és magamnak
Szerezném meg a világod.
Önzően és állati ösztönnel
Adnám ki sebzett énem,
S tudnád, harcoltam az ördöggel,
Megmutatom a vérem.

edwardhooper

Kereszten

Esdeklőn kérlek, Istenem,
Vedd el e keresű poharat,
Mikor keresztre feszíted lelkemet,
E dohos zugban,
Hol a szél fütyül.

Végy le a keresztről,
Hol kockázók marcangolják köpenyem,
Egy hiú reménység
Sátáni csókjában.

Húzd ki a szöget kezemből,
Balzsamozd be testemet,
Miben a szívem már alig dobog,
Hogy az ásító sötétben
Feltámadjak neked.

angyalka146

Bűnbeesés

A Menny Kapujában álltam, Fény övezte testem:
a boldogság extázisában felemelkedett Lelkem.

De a Hang azt mondta: menj vissza,
dolgod van még, menj!
S én visszazuhantam a sötétbe,
azóta is keres a Béke…

Voltak jobb és rosszabb életek,
mindig máshová húzott a Lét kereke.
Sokáig tartott, míg rájöttem,
hogy csak ITT és MOST van VÉGE!

kovacsgabor

Hegyek között az erdő

A hullámzó hegyormok csúcsain,
A fény bohó táncot lejt,
S szél cirógatja lusta lankáit,
Mit egy sűrű erdő rejt.

A hegyoldalt óriások lakják.
Vadul nyújtóznak az ég felé,
Hol koronájuk az eget bujtatja,
Hűvös árnyékba borítva mindent,
Mi alant van.

Gyökerük, ősi mélységekben,
A felszín alatt kapaszkodik
A köves talajba,
Mint egy ragadozó karmai
Az elejtett préda húsába.

Törzsük olyan, akár az ecsetszár,
Minek végén a buja zöld lomb,
Az ég kék vásznára a Napot festené fel,
S e fák sokaságának ágai közt,
Szüntelen madárének csivitel.

Zsibong az élet, zsibong az erdei táj,
Lenn a mélyben reccsen egy ág,
S a közelben zizegve megzörren az avar,
Hol egy erdei vad lesben bujdokol.

A távolban picinyke patak csobog
Egy kígyózó mederben,
Minek zűrzavaros hullámait,
Moha fedte kövek terelgetik.

Tordai Gábor

Pillanatok

Üresek a nézőszékek,
a darab megy tovább.
Szeméthegyek felett
keringő sirály.
Hideg hullámok hátán
egy palack lebeg-
benne egy üzenet.
Szemek íriszén neonfény
zsong- minden eladó.
Valahol két szív megremeg.
Első csók íze ajkakon.
Minden pillanat mulandó.
Marad az üres székek
felett a kimondott gondolat.
A sirály lehulló tolla.
Az üzenet papírosa.
A színek kósza mámora.
Az íz....
Minden pillanat mulandó?

Tumicz Krisztina

Ég szabad vándora

Elképzelem dögmelegben
Repesztünk egy bőrnyeregben
Alattunk dübörgő vadlovak
S magukra hagyott országutak

Ahogy elhagyjuk sorra a fákat
Érzem, ez az, mit őrülten vártam
Semmit nem érteni egyetlen percig
Csak az ég szabad vándorának lenni

Elég, ha érzem simogat a szél
Elég, ha a szabadság hullik elém

Elképzelem dög-melegben
A szabad ég alatt száll ránk az este
És eljön végre a pillanat,
Mikor megérted minden álmomat

Elég, ha érzem simogat a szél
Elég, ha a szabadság hullik elém

artstation.com/avalach
J. Zhuzhkova
2020